Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807; з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200; з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 27. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 11-го ЛЮТОГО 1981 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 11, 1981 — No. 27. VOL. LXXXVIII

У Торонтонському університеті влаштовано спільний семінар

Торонто, Онт. — У четвер, 8-го січня ц. р., Катедра українських студій на Торонтонському університеті разом із Осередком російських і східньоевропейських студій і Відділу слов'янських мов і літератур влаштували семінар, доповідачем на якому був проф. Д. Р. Леферир. Директор східньоевропейських студій проф. Г. Зелукин привітав заснування Катедри українських студій та виявив бажання співпрацювати з українською катедрою у сфері науки у майбутньому.

Професор Леферир працює у відділі слав'янських мов у Каліфорнійському університеті у Дейвисі, і є спеціялістом у застосуванні фройдівської психоаналітичної теорії до студій у літературі. Він є автором двох книжок на цю тему і засновником „Бюлетеня літературних символів". Його лекція була ілюстрацією, як психоаналітичний підхід може поширити у читача розуміння славної короткої повісти Миколи Гоголя „Шинеля".

У вступному слові проф. Леферир підкреслив, що М. Гоголь — один із найбільших письменників XIX ст. — українець, хоч писав по-російському.

В Австралії закінчено курс українознавства

Сідней (УІБ—ОУПС). — Започаткована в 1978 році з нагоди 30-річчя поселення українців в Австралії і 60-річчя державности України діяльність Катедри-Центру Українознавчих Студій в Австралії КУА увінчалася з початком 1981 року черговим успіхом — четвертими з черги літніми Курсами Українознавства, що відбулися під спонзорством Фундації — ФУСА в Макворі університеті в Сіднеї в днях від 8-го до 23-го січня ц.р.

Відмінно від дотеперішніх трьох курсів(1978, 1979 і 1980) цьогорічні мали характер „симпозіюму" українознавства з окремою увагою на українське життя в Австралії. Програма й керівництво сесії були в руках наших досвідчених університетських професорів із Північної Америки — д-ра М.Степаненка й д-ра Яр. Рудницького, що теж виступали з доповідями зі своїх спеціяльностей, а разом з ними керували сесіями й доповідали місцеві університетські сили: докторантка й викладач Сіднейського університету Ольга Свідерська-Качан, д-р І.Гордіїв, д-р В.Чекалюк, д-р В.Мотика та запрошені місцеві та позамісцеві викладачі та суспільні діячі: голова СУОА інж.Ю.Денисенко, голова ФУСА І.Ільків, о.протопресвітер О.Пігулевський, В. Матіяш, В.Савчак, Яр.Масляк, Л.Денисенко, М Свідерський, В.Онуфрієнко, Є. Гаран, Т.Корінець, М.Ткачук, Р.Дехніч, Г.Кошарська, Дм.Нитченко, О.Барчинський, майор А.Жуківський з Канберри й інші.

Для притягнення неукраїнських учасників симпозіюму переведено дві сесії (16-го й 21-го січня) англійською мовою, а саме: про двомовне навчання (О.Качан) і ролю молодих професіоналістів у національному житті (Р.Дехніч) та про економічні проблеми (І.Гордіїв і В.Мотика).

Звичайно після основних доповідей був час запитів, а потім широка дискусія на порушені теми. Ця метода переведення симпозіюму, що його відвідало пересічно півсотні молоді й старших, дала змогу багатьом учасникам висловити свої думки на актуальні питання.

Кінцева сесія симпозіюму 23-го січня була присвячена доповідям про українське шкільництво в Австралії й університетському Центрові Українознавства — КУА майора А.Жуківського й проф.Яр.Рудницького. Обидва доповідачі ствердили, що з перспективи першого десятиріччя ідеї КУА (1971-1981) вона не тільки виправдала, але й перевищила сподівання, коли йдеться про фінансову базу: з намічених 250 тисяч зібрано понад 300 тисяч долярів й з цією сумою можна тепер переводити поважні розмови й заходи з австралійськими університетами в справі остаточного завершення КУА та підписаня відповідного контракту, який вдоволяв би не тільки українську громадськість Австралії, але заспокоював би академічні вимоги університетської системи навчання й дослідів у Австралії. Коли буде осягнена ця найближча мета — встановлення осередку українознавчих студій при одному з австралійських університетів, тоді можна буде думати й про приміщення для українознавчої бібліотеки, архіву, мистецької ґалерії та музею на даному університетському кемпусі — другого етапу в розвитку українознавства на „п'ятому континенті". Дотеперішній досвід і успіхи, що свідчать про розуміння духових потреб української спільноти в Австралії є запорукою того, що й ці „дальші" пляни зможуть здійснитися при спільному зусиллі в майбутньому черговому десятиріччі Катедри-Центру Українознавства в Австралії (1981-1991).

ПОЧАЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ „ТРЕТЬОГО СВІТУ"

Ню Делі,Індія. — Тут почалася конференція „неопределених країн", або так званого „третього світу".

Згуртування тих країн, започатковане ще в 1955 році конференцією в Бандунґу Індонезія, вміжчасі попало під вплив совєтських сателітів, а від конференції в Гавані,Куба, формальним лідером його став Кастро, який намагався й цю конференцію відбути в Гавані, одначе протести різних країн на чолі з Індією домоглися відбути її в Ню Делі.

Конференція має 94 учасника, з того один — Філіппіни — є в характері обсерватора. Одна з держав, Бурма, покинула конференцію, заявляючи, що не буде брати участи в „безплідних дебатах". Арабські країни плянують в часі теперішньої конференції вимагати усунення Єгипту за співпрацю з Ізраїлем, а група африканських держав буде протиставитися тому. Таким чином заповідаються дальші реторичні бої, які конференцію ще більше ослаблять.

Один з індійських представників Бабгані Сен Ґупта, висловився, що в існуючій ситуації найважнішим завданням є зберегти це згуртування. Одначе на його думку чималі сили працюють проти того. Він спеціяльно підкреслив, що „держави ОПЕК, які майже повністю складаються з неопределених націй, витискають останню краплину крови з артерій найбільш убогих членів цього клюбу. Численні країни Африки терплять від хронічного голоду, але ні одна неопределена країна не допомагає їм".

Головними темами дискусій і евентуальних кінцевих ухвал будуть чотири комплекси: іракськo-іранська війна, совєтська інвазія на Афганістан, хто має репрезентувати Камбоджю, окупація Ізраїлем арабських земель і усунення Єгипту з конференції.

Совєтські сателіти, а в першу чергу кубинські делегати будуть постійно атакувати ЗСА. В тих словесних баталіях передбачено такі чотири бльоки: Ісламська група, яка має понад 30 членів, просовєтська з біля 15 членами, а між ними Афганістан, тобто теперішній маріонетковий уряд Кармаля Бабрака, Етіопія, Мозамбік, Анголя, В'єтнам тощо, група країн, які сприяють Заходові, очолена Таїландом, Маляйзією й деякими південноамериканськими країнами і окрема група більших і міцніших держав, як Індія, Бразилія, Аргентина, Індонезія і Ніґерія.

Синтія Дваєр відлетіла з Теграну

Тегран, Іран. — Синтія Б. Дваєр, американська журналістка, яка в квітні 1980 року відлетіла до Ірану, щоб призбирати матеріяли для серії статтей, прихильних Іранові і іранській революції, а 4-го травня була арештована ісламськими гвардійцями, врешті відлетіла з Теграну.

З огляду на те, що вже не було ніякого летунського получення, вона відлетіла до Дабай, що є над Перською затокою, а звідси мала податися на захід.

Дев'ять місяців перебування Синтії Дваєр в тюрмі, брак будь-якого формального слідства, відсутність точних закидів, а відтак суд перед „революційним трибуналом", що його представник швайцарської амбасади назвав „ніяким судом", і засуд на дев'ять місяців тюрми — типові для сучасних умов в Ірані. Арешти, переслідування, засуди відбуваються там відповідно до настроїв різних революційних елементів.

Дваєр — звільнена з тюрми, бо дев'ять місяців вона відсиділа в слідстві і їх їй зачислено, сиділа на летовищі, готова до відлету, але відлетіти не могла, бо буцім то десь загубився її пашпорт. Поліція, суд, прокуратура, чи якийсь інший „революційний орган" його забрали й не могли знайти. Врешті-решт якось цю справу полагоджено і Дваєр відлетіла першим літаком, який опускав летовище в Теграні, щоб вийти поза сферу впливів іранських „революційних чинників".

Після звільнення і відлету Дваєр в Ірані ще знаходиться в тюрмі один американський громадянин, Зія Хан Нассрі, афганець з походження, який прибув до Ірану з місією допомагати афганським самостійникам. Є також у різних тюрмах чотири англійські громадяни, що їм також не зроблено ніяких формальних закидів.

ДОПОВІДАТИМЕ О. Д—Р. Л. ГУЗАР

Ню Йорк, Н.Й. — На запрошення Управи ЛМКлюбу у п'ятницю, 13-го лютого ц.р., в год. 7-ій вечора, тут у приміщенні цього Клюбу, при 136 Друга авеню, о. д-р Любомир Гузар, архимандрит чину Студитів, виголосив доповідь — „корпорація Св. Софії і сучасний стан Помісної Української Католицької Церкви."

У ПОЛЬЩІ ЯРУЗЕЛЬСКІ ЗАМІНИВ ПІНЬКОВСКОГО

Варшава, Польща. — Урядові чистки в Польщі, які розпочалися від осунення від влади Едварда Ґєрека, першого секретаря польської Комуністичної партії і заміни його Станіславом Канею, продовжуються далі. Політбюро і Центральний Комітет Компартії звільнили в понеділок, 9-го лютого ц.р., Юзефа Піньковського зі становища прем'єр-міністра польського уряду і на його місце призначили 57-річного генерала армії Войцєха Ярузельського.

Войцєх Ярузельскі

Це потягнення було зроблене на вимогу теперішнього лідера польських комуністів С. Кані, який невдоволений дотеперішнім поступуванням уряду у відношені до робітництва, зокрема до вільної профспілки „Солідарносьць", яка на його думку, ставить все нові й нові вимоги до уряду і не зацікавлена полагодженням конфлікту.

Новий прем'єр, ген. Ярузельскі, перейшов совєтський (не тільки військовий, але також партійний вишкіл і політичні спостерігачі та дипломати загально здогадуються, що заміна Піньковского сталася на вимогу Москви, яка надіється, що Ярузельскі застосує більш тверду лінію у відношенні до вільної профспілки, хоч на початку робітничих страйків у Гданську він висловлювався проти застосування фізичної сили. Також здогадуються, що Ярузельскі відігравав якусь, досі ще не вияснену ролю у відсуненні від влади Ґєрека і сильно підтримував Каню. У Польщі ходили навіть поголоски, що він є першим кандидатом на нового шефа Компартії у випадку відступлення чи осунення від влади Кані.

Польські засоби масової інформації не подали ніякої причини чому був звільнений прем'єр Піньковскі, хоч деякі партійні газети висунули здогад, що він став жертвою економічного хаосу, який тепер заіснував у Польщі.

У Вашінґтоні речники Державного департаменту вважають, що висунення військовика на становище прем'єра не означає ще, що Компартія рішилася силою зліквідувати неспокої в країні і розправитись з вільною профспілкою, яка, на думку Компартії, інфільтрована „ворожими елементами" з-посеред так званих дисидентських груп.

У зв'язку з новими змінами у Польщі, страйки і нерозв'язаною проблемою економіки, Совєтський Союз знову почав групувати військові частини на східньому і західньому кордоні Польщі і тому на Заході виникнули знову побоювання про можливість совєтської інвазії на Польщу.

ЗП УГГ ВИСТУПАЄ В ОБОРОНІ ВАСИЛЯ СТУСА

Ню Йорк, Н. Й. — Як уже інформовано, Українська Гельсінкська група зобов'язала своє Закордонне Представництво порушити справу Василя Стуса у зв'язку зі застосуванням до нього фізичних тортур у слідчій тюрмі Київського КҐБ.

Київський міський суд під головуванням судді Фещенка, проголосив 2-го жовтня 1980 року вирок членові Української Гельсінкської групи,відомому правозахисникові й поетові Василю Стусові — 10 років табору особливого режиму та 5 років заслання.

Подаємо Звернення Представництва УГГ до урядових делеґацій на Мадридську нараду. З аналогічними листами ЗП УГГ звернулося також до Міжнародної Амнестії, до ПЕН-клюбу, членом якого є Василь Стус, до різних письменницьких організацій та окремих осіб із закликом виступити в обороні жорстокого переслідування українського поета.

„З перевірених джерел нам стало відомо, що до українського поета, члена Української Гельсінкської групи Василя Стуса під час слідства в Київському ізоляторі КҐБ застосували фізичні тортури. Це сталося 8-го серпня 1980 року за три тижні до судової розправи, яку влаштували за зачиненими дверима, не давши підсудному жодної можливости захищатися, навіть позбавивши його останнього слова, передбаченого законом.

Василя Стуса, в'язня сумління, який щойно закінчив 8-річне ув'язнення, засуджено до 15 років неволі. Василь Стус — хвора і виснажена людина, проте він рідкісно принциповий і послідовний у своїх переконаннях. Це людина з оголеною совістю, що не здатна пройти повз найменшу несправедливість, — як характеризують його друзі. Він не збочити зі свого правозахисного шляху навіть перед лицем явної загрози його життю.

Просимо американську делеґацію порушити справу В. Стуса на Мадридській нараді. Її винятково важливість полягає ще й у тому, що:

1. застосування фізичних тортур у сьогоднішній практиці совєтських карателів — багатомовний і небезпечний симптом;

2. переслідування патріотів на зразок Стуса — це не просто боротьба з дисидентством, а й водночас винищення національної культури, що останнім часом стало основою імперської політики совєтського уряду;

3. жорстока розправа над відомим правозахисником, одним із найкращих сучасних поетів України, відбулася під час підготовчих нарад Мадридської конференції, мета якої цілком збігається з метою члена Громадської групи „Гельсінки" Василя Стуса — перевіряти і сприяти виконанню Гельсінкських угод.

За дорученням Української Гельсінкської групи, її Закордонне Представництво."

25 січня 1981 року.

В Америці

ВЖЕ В ПЕРШИХ ТИЖНЯХ урядування нового президента Роналда Реґена між двома його найближчими співробітниками — державним секретарем ген. Александром Гейґом і секретарем Департаменту оборони Каспаром Вайнберґером виникнуло непорозуміння. Вайнбергер заявив був минулого тижня кореспондентам, що ЗСА правдоподібно приступлять до продукції невтронної бомби і її розміщення в країнах заприязнених з Америкою. Виглядає, що цю заяву Вайнберґер зложив без порозуміння з Державним департаментом, бо після неї Гейґ звернувся до европейських союзників, щоб не прив'язували великої уваги до заяви секретаря оборони. „Ню Йорк Таймс" відмічує, що Гейґ особисто підписав звернення до союзників у якому говориться, що заява Вайнберґера не є офіційним становищем Уряду ЗСА. Державний департамент відмовляється покищо від дальших коментарів, а речник цього Департаменту тільки заявив, що ця справа не була ще обговорювана Урядом.

П'ЯТИЧЛЕННА ЛАВА ПРИСЯЖНИХ (всі старшини морської піхоти), після двох днів нарад, визнала винним у зраді батьківщини Роберта Ґарвуда, який під час війни у В'єтнамі правдоподібно добровільно перейшов на бік ворога, тобто в'єтнамських комуністів, і пізніше численні в'язні бачили його в таборах полонених в однострою в'єтнамського вояка при зброї. Він активно співпрацював з в'єтнамським командуванням, виступав в ролі перекладача на допитах полонених, вів антиамериканську пропаганду через радіо і навіть брав участь у побитті американського полоненого. В 1979 році Ґарвуд просив уряд ЗСА дати йому право повернутись на батьківщину. Суд переслухав численних свідків і ствердив безсумнівну вину Ґарвуда.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН на зустрічі з представниками негритянського населення запевняв, що обмеження урядових видатків і зменшення бюджету в ніякій мірі не відіб'ється на програмах допомоги для найбіднішого прошарку населення. „Президент запевнив нас, що він знає про потреби бідного прошарку населення", — заявив кореспондентам учасник цієї наради Ралф Абернаті. На зустрічі з Президентом, крім Абернаті були ще Чарлз Еверс з Міссісіпі і Гозе Вілліямс, провідний діяч захисту громадянських прав з Атланти.

В АТЛАНТІ ЗНОВУ ПРОПАВ один негритянський 11-річний хлопчина, Петрик Балтазар, і поліція почала наполегливі розшуки заки передати цю справу спеціяльній групі криміналістів, які розслідують зникнення і вбивства 17-ох негритянських дітей в тому місті. Досі аж 15 негритянських дітей у віці 7-15 років життя знайдено замордованими в різних місцях Атланти. Поліції і службовцям ФБІ не вдалось досі розв'язати ані одного морду.

БІЛЬШ РІШУЧІ ПРОТИЗАХОДИ проти злочинства пропонує застосувати голова Найвищого Суду ЗСА Воррен Е. Бирґер кажучи, що злочинство так поширилось в ЗСА, що створило цілу зливу терору в багатьох американських містах. Виступаючи з промовою на конвенції Асоціяції американських адвокатів в Гюстоні, Тексас, Бирґер пропонував скорішим темпом унешкідливлювати злочинні елементи, ставити їх перед суди і визначувати кари згідно з доконаними злочинами.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ І СТЕЙТОВИЙ УРЯД та багато приватних агентств вже почали робити протизаходи для охорони населення в Каліфорнії на випадок великого землетрусу, який, на думку багатьох вчених, може прийти вже в найближчому майбутньому. Федеральна служба вимкового стану заявляє, що Америка не є приготована до таких природних катастроф, які можуть коштувати З'єднані Стати Америки більше жертв, як громадянська війна.

У світі

ВПЕРШЕ ВІД ДОВШОГО ЧАСУ представник ЗСА Майкел Новак заатакував арабський тероризм і антисемітизм. „Стільки ненависти, стільки брехні, такого гидкого расизму та осоружного антисемітизму, як їх виявляють тепер деякі арабські представники, не було видно від часу злочинної ненависти гітлерівців" — сказав він. Сирійські й іракські представники пробували переривати Новака в часі виголошування промови, не зважаючи на упімнення предсідника наради дозволити йому висловитися, на що має право кожен. Новак — відомий американський журналіст, колюмна якого появлялася у багатьох великих щоденниках. Тепер він присвятився студіям філософії й теології, а крім цього, є делеґатом ЗСА до Комісії людських прав ОН.

ВІЙСЬКОВЕ ПРАВЛІННЯ ТУРЕЧЧИНИ заповіло зміцнення боротьби з терористами після того, як терористи вбили Магмута Діклера, заступника шефа служби безпеки Істамбулу та його співробітника. Авто, яким їхали обидва вбиті, терористи обстріляли й обкидали ґранатами на передмісті Істамбулу, коли вони їхали з праці додому. Діклер перед тим був керівником відділу для поборювання наркотиків і протягом двох років на тому становищі добився значних успіхів. Це перше вбивство одного з керівників акції очищування країни, відколи уряд започаткував широку акцію боротьби з тероризмом. Останній етап цієї акції почався місяць тому і приніс великі успіхи. Поліції і військовим відділам удалося заарештувати численних терористів, сконфіскувати великі запаси зброї та виявити численні законспіровані місця, де вони перебували.

ВІЙСЬКОВІ ЕКСПЕРТИ Й ОБСЕРВАТОРИ в Ірані заповіли, що незабаром, на весні, Іран почне велику офензиву проти Іраку. До тієї офензиви Іран підготовляє всі можливі засоби й організує людські сили. До недавної офензиви, яка скінчилася повним неуспіхом, іранське командування стягнуло танкові частини з північного совєтського кордону. Принаймні 50 тих танків в бойовому стані захопили іракські частини, а багато в бою унешкідливили. Тепер іранське командування стягає танки зі західньої провінції Балюджістан та з усіх баз у нутрі країни. Для збільшення числа бойових літаків іранське командування дало доручення частину літаків розібрати, щоб отримати відповідні частини, яких Іран не може закупити на світових ринках.

У ЗВ'ЯЗКУ З ПЛЯНАМИ деяких европейських держав на чолі з Францією внести свій проєкт розв'язки проблеми Середнього Сходу, а зокрема арабсько-ізраїльського конфлікту, президент Єгипту Анвар ель-Садат вислав ноту до прем'єра Ізраїля Менахема Беґіна. В тій ноті президент Садат заявив, що він та його уряд повністю й без застережень і надалі підтримують всі точки договору в Кемп Дейвиді. Садат підкреслив, що всі держави а в тому і західньоевропейські, можуть зголошувати свої проєкти, одначе, децидуватиме постава народів і держав тих теренів. Хоч договір ще не вдалося, як передбачував договір у Кемп Дейвиді, притягнути до дальших переговорів Йорданії, але заходи в тому напрямі будуть продовжувані. Вміжчасі Єгипет і Ізраїль розбудовують та зміцнюватимуть співпрацю на всіх ділянках життя. Вже тепер Ізраїль і Єгипет спільно приготовляють заводнення деяких урожайних теренів, які з браку води лежать облогом.

Віктор Коваленко вибрав свободу

Джерзі Ситі,Н.Дж. (Л.К.) — „Я уже віддавна, мабуть, від шкільної лавки, мріяв, щоб видістатися із Совєтського Союзу, на Захід, а зокрема в Америку. Це бажання з особливою силою зросло в мене тоді, коли я почав слухати передачі „Голосу Америки", коли я почав розуміти, що в нас не так, як у всьому вільному світі" — сказав 24-річний юнак Віктор Коваленко, відвідавши приміщення Головної Канцелярії УНСоюзу та видавництва „Свободи" у вівторок, 27-го січня ц.р., у товаристві Марії Заклинської, яка, як і її муж Володимир, ним заопікувалися, та ред.Володимира Душника, який займався і тепер ще й далі займається справами еміграційного оформлення та влаштуванням новоприбулого на американський континент.

Віктор Коваленко

Розповідаючи про свої кольоритні і сповнені риску переживання, Віктор сказав що в серпні м.р. він приплив до берегів Ісляндії до пристані цієї країни Рейк'явік на риболовному судні — „МБ 399 Хабаровськ". Там разом із ним, поміж іншими національностями, працювало багато українців, деякі навіть із Івано-Франківська. Про одного з них — Володимира В. Бацевича — Віктор розповів дещо більше, сказавши, що його кудись забрали із корабля за його правдиві, але неприхильні, розповіді для совєтського режиму, та ілюстрацію його враження про Захід. Володимир закінчив навчання в двох інститутах і був надзвичайно інтелігентною, веселою і правдомовною людиною, — сказав Віктор. Віктор Бацевич розповідав товаришам на судні, що в Канаді він познайомився із одним чоловіком (мабуть, українцем), який кількакратно запрошував його до свого дому. І там він почув і побачив, як живуть люди в системі „загниваючого капіталізму". За те опісля його забрали зі судна — невідомо куди.

Прибувши до пристані в Ісляндії, Віктор вирішив зреалізувати своє бажання — видістатися поза межі Совєтського Союзу, з режимом якого він не міг погодитися — і ще цього самого дня втекти зі судна. Вийшло, — сказав Віктор, коли вже заякорено судно біля

(Закінчення на стор. 7)

ДОПОВІДЬ АДВОКАТА М. СМОРОДСЬКОГО

Ірвінгтон, Н.Дж. — В суботу, 14-го лютого ц.р., о год. 7-ій вечора тут в приміщенні Українського Народного Дому при 140 Проспект авеню адвокат Мирослав Смородський, офіційний делеґат ЗСА на Мадридську конференцію, виголосить доповідь на тему: „Аналіза Мадридської конференції та її будуччина". Доповідь влаштовує Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ в Ню Джерзі.

КОНЦЕРТ Ю.ОСІНЧУК

Чікаґо, Ілл. — Український Інститут Модерного Мистецтва влаштовує тут у п'ятницю, 6-го березня ц. р., о год. 8-ій вечора концерт піаністки Юліяни Осінчук в залі Інституту при 2320 В. Чікаґо авеню. В програмі: Брамс, Бетговен, Косенко, Штравс.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Важлива справа

Американська преса й інші засоби масової інформації час від часу пригадують американській спільноті про дуже важливу справу завіщень, чи сповнення останньої волі людини, що її дуже часто занедбують сотні тисяч американців, між якими є також чимала кількість осіб українського походження.

Як виявляє статистика поодиноких випадків, українці особливо байдуже ставляться до цієї преважливої речі, у висліді чого марно пропадають сотні тисяч, а може й мільйони долярів тяжко запрацьованих українською людиною.

Як відомо, сім'ї із вісьмох американців вмирають без відповідного тестаменту. Кожного тижня ці люди залишають не призначені нікому біля 100 мільйонів долярів у готівці і посілостях — хата, підприємство, авто, інші коштовності, з чого, опісля, користають міста, або, у випадку колишніх совєтських громадян, Совєтський Союз.

Москва, знаючи докладно закони цієї країни, потворила по цілій території З'єднаних Стейтів Америки відповідні адвокатські бюра, які слідкують за смертністю серед тих осіб, які походять із країн, контрольованих тепер СССР, і з допомогою суду майже силою видирають запрацьоване в дуже трудних обставинах майно. Совєтські фальші і шахрайства дійшли вже до тієї міри, що навіть у відсутності рідні в Україні, працюючі в користь СССР адвокати вміють переливати великі суми грошей до банків СССР, підставляючи в окремих випадках „далеких родичів" померлих чи підробляючи відповідні документи. У совєтських умовинах це є цілком „леґальною" справою, йдеться бо про закордонну валюту, якої конечно потребує СССР для закупівлі товарів за кордоном і покриття своїх торговельних дефіцитів.

Відомо ж бо, що від жертвенности українських людей, залежить, як в будучому буде розвиватися наша культура й церковне життя, праця молодечих і громадських організацій тощо, бо інших засобів чи дотацій у нас немає. У жертвенності виявляється багато корисних прикмет людини — патріотизм, духова бадьорість, сила, зрозуміння до потреб громади, і очевидно шляхетність тих, що жертвують.

До цієї теми треба все наново повертатись, щоб пригадувати нашим землякам про існування великої зорганізованої громади у країнах вільного світу і про її великі фінансові потреби та про конечність оформлення тестаменту, тієї формальности, яка ніяк не означає, що людина, яка цю формальність полагодила, вже кінчатиме свою земську мандрівку.

Йдеться тільки про те, щоб з українського гроша користала родина і українські установи, які мають великі фінансові недобори, а не чужі інституції чи совєтські грабіжники — ловці українських душ і українського гроша.

Панас Феденко

НЕСПОКІЙНИЙ СВІТ

У Біблії сказано, що Бог завершив свою працю створивши людину — Адама і дав йому душу „розумну і безсмертну". І звелів Господь Бог Адамові та його подрузі Єві, щоб множились і наповняли землю, бо людям Бог віддав під їх владу-панування всяку живу твар. І люди вміли своїм розумом підкорити собі сили природи. В Азії, між ріками Тиґром і Євфратом вони викопали канали, висушили болота і створили робочий ґрунт, на якому процвітала хліборобська культура. В Африці, де протікає могутня ріка Ніл, людський розум опанував сили природи і створив високу культуру, що й досі чарує людей протягом 5000 років. Також у далекому Китаї та в невідомій Західньому світові Америці людський розум створив оригінальні культури.

В мирі та в війнах, людство аж до XVII століття жило, в деякій рівновазі, не мало загрози загального фізичного знищення. Від середини XVIII віку почалася в країнах Західньої Европи технічна революція. Замість людської та тваринної фізичної сили на службу потребам „розумних і безсмертних" істотам прийшла машина, приведена в рух парою, електрикою, нафтою і контрольованими атомами.

Радикальна зміна

Цей блискавичний технічний поступ радикально змінив стратегію й тактику воєнної науки — мистецтва. Згадаймо, що ще в Першій світовій війні 1914-1918 року німецькі генерали мали надію на перемогу над противниками, бо німецькі солдати, вишколені на пруський лад, марширували ширшим кроком, ніж вояки ворожих армій... У Другій світовій війні моторизація опанувала простори і скоротила час пересування війська, а летунство в великій мірі замінило артилерію. При кінці Другої світової війни людство вступило в атомову добу. Людська думка не встигає догнати і оцінити вчасно технічний поступ: ми відстаємо, „пасемо задніх".

Читав я в одній войовничій газеті, що треба кинути атомові бомби „на Москву", а тоді настане щаслива нагода визволити Україну... Очевидячки, ці „атомові стратеги" не розуміють, що атомові бомби не впали б на Москву" сепаратно, а були б частиною всесвітньої атомової війни, і Україна не зосталась би осторонь від загального „Голокосту".

Загроза атомової війни

Як дивляться на війну відповідальні люди, знавці і керівники великодержав? Недавно міністер оборони в Уряді президента Картера — Браун —, на прощанні, заявив, що атомова війна між двома найбільшими державами — Америкою та Совєтським Союзом, принесла б смерть для 300 мільйонів людей по обох боках залізної заслони. Кожний зрозуміє, що ця руїна й смерть не пощадила б ні Москви ні Вашінгтону, ні Києва. Коли чую легковажні слова, мовляв, нам нічого не страшно, то згадую те що сказав Іраклій Церетелі, грузинський соціял-демократ, член російського тимчасового уряду в 1917 році: „Тільки дурень нічого не боїться"!

Що несе новий 1981 рік для України й світові „в латаній торбині"? Невидно кінця „братній допомозі Брежнєва в Афганістані. Кривавляться „брати в Магомеді" перси і араби Іраку. Громадянська війна точиться у Сальвадорі, іскри вогню не згасають в країнах Африки й Азії. Рівновага між атомовими великодержавами порушена, і розвиток дальших подій залежить від доброї волі совєтських володарів.

Тому з 10 років буде, коли була у совєтологів" у моді гіпотеза „конверґенції": мовляв, господарський поступ веде до зближення двох систем — приватно-капіталістичної і державно-капіталістичної, котру Москва фальшиво називає „соціялістичною". Економіка тоді буде впливати і на політику, бо, — писав Маркс —, „буття визначає свідомість".

Це схолястична ілюзія. Теоретики й практики комуністичного режиму в Кремлі не вважають на „закони економіки", вони дають перевагу інтересам політики. Вони дбають за поширення своїх впливів на цілім світі, хоч за цю політику мусить дорого платити людність Совєтського Союзу і „сателіти". Володарі Кремля в цьому не зробили ніякого „відкриття", вони йдуть слідами самодержавних царів. Історик Василій Ключевський про наслідки тієї політики писав: „Держави напухали, народ ставав жебраком" („Государство пухло а народ ніщал".).

Як злодій уночі

Томас Вотсон, новопризначений міністер внутрішніх справ в Уряді президента Реґена, був перед тим американським послом у Москві. Цей дипломат мав можливість пізнати зблизька суть московського режиму і свій погляд висловив у пресі. Цей режим він називає „небезпекою для стабільности і мира в світі". Вотсон каже, що мав раніше надії на нормальні взаємини з совєтським урядом, але аґресія Москви на Афганістан зруйнувала ці надії.

Дивно це почути від професійного дипломата: ще перед Афганістаном була інтервенція Москви в Арабії (ПівденнийЄмен), в Анголі, в Етіопії, де орудує Кастро з Куби, „права рука" Брежнєва. Аж тепер побачив Вотсон, що імперіялізм совєтський однаковий з імперіялізмом царської Росії, тільки що ховається за комуністичною „визвольною" пропаґандою і має ширші пляни. Ватсон дуже песимістично оцінює будучність. Він не вірить, що нове покоління принесе зміни в режим і політику совєтської імперії. Людність СССР найменше революційна на цілому світі,- каже Ватсон.

Слова дипломатів про ситуацію в країнах, де їм приходиться служити, не все дають правильну оцінку. Вірили західні дипломати в стабільність царського режиму в Росії в 1917 році. Февральська революція була несподіванкою і для Леніна, що жив тоді в Швайцарії. І сучасні події прийшли для дипломатів „яко тать в нощі" (як злодій уночі).

Святослав Караванський

Дружня бесіда

ВІД АВТОРА: Я дістав листа від В. Шостака і Ю. Повстенка з Вашінгтону, в якому вони полемізують зі мною у питанні так званого „культобміну".

Затим, що я уже кілька разів звертався до цього питання, гадаю, що дальше розширення дискусії недоцільне. Моє завдання полягало в тому, щоб висловити свій погляд на це питання, оскільки громада цікавилась моєю точкою зору. Нема ніякого сумніву, що той, кого життя переконало в інших поглядах, не погодиться з моїми. Дискусія ж може тягнутись безконечно, тим більше, що диспутанти перескакують з одної площини дискусії у зовсім іншу. От, наприклад, що вони пишуть:

„...Тоді, згідно з Вашою теорією, нам треба було б відмовитися від усіх комсомольців і партійців, які служать в радянській системі..."

Що тут скажеш? Лишається тільки поспівчувати всім, кому не хочеться відірватися від совєтських комсомольців та партійців, бо їхні намагання приречені на провал, затим що від „зрадників батьківщини" та „ворогів народу" совєтські комсомольці й партійці давно відмовилися остаточно і безповоротно і ніякими реверансами не вдасться привернути їхньої симпатії.

Є у згаданому листі одне питання, на яке слід відповісти.

ПИТАННЯ: Дозвольте поставити ще одне питання — при чому у ваших арґументах Оксана Петрусенко, яка за вашими словами була знищена КПСС?

ВІДПОВІДЬ: Після смерти Сталіна ЦК КПСС розіслав по всіх парторганізаціях СССР „Лист ЦК про культ особи Сталіна". У цьому листі були наведені страхітливі факти про злочини Сталіна. Особиста ґвардія Сталіна доставляла йому для розваги жінок. Жінки, які опинялися в будуарі Сталіна, живими звідти не виходили. Жертвами червоного вампіра стали сотні жінок і серед них лист назвав дружину сина Ґорького, льотчицю Поліну Осипенко та Оксану Петрусенко. Так розповідають ті, які читала партійний лист.

Що це не вигадка, я маю такі факти. У таборі в Мордовії сиділи кілька генералів КҐБ, засуджених на 25 років в справі Берії. Згідно зі законом, усі засуджені на 25 років мали право на знижку строку до 15 років. Така знижка оформлялася через суд, який засідав у таборі. Суди були закритими — туди викликали тільки тих, чия справа розглядалася.

Одного разу суд розглядав справу кількох беріївців та одного українця. Цей українець чув такий діялог між суддею та беріївцем:

СУДДЯ: Правда, що ви доставляли Берії живий товар?

БЕРІЇВЕЦЬ: Так, правда.

СУДДЯ: І це не здавалося вам аморальною або злочинною дією?

БЕРІЇВЕЦЬ: Бачите, Берія був гуманний, він не знищував жінок, як це робив Сталін.

Того дня суд нікому не скоротив строку, і, прийшовши у табір, українець розповів нам про цей діялог.

Отже, у мене немає сумніву щодо того, як загинула Оксана Петрусенко. Офіційними повідомленнями тих часів не послуговуються навіть совєтські історики. Так, Сталін застрелив Орджонікідзе у кабінеті, а офіційно повідомлялося про його раптову смерть.

Марта Кухар

НОВА КАЗКА РОМАНА ЗАВАДОВИЧА

У день 15-го грудня 1980 року засобами Видавничого комітету творів Р. Завадовича в Чікаґо вийшла в світ нова книжка цього визначного українського дитячого письменника. Саме в цей день сповнилося 60 років творчої праці Романа Завадовича. Уже сама назва казки — „Карпатський чарівник" вказує на ролю, яку 77-річний Завадович виконує у галузі української дитячої літератури. Неначе той карпатський чарівник, Завадович жвавою поетичною фантазією зачаровує читача, відкриваючи йому дивовижний світ людських мрій і природних чудес.

„Карпатський чарівник" зразково додержується правил, що їх вимагає жанр казки. Знаходимо характерні для казки персонажі — знайомимося з героєм Добромиром, князівною Зореславою, батьком героїні перемиським князем і його суперником королем угрів. Також зустрічаємо доброго чарівника й крука, що говорить людською мовою й допомагає Добромирові. Сюжет розвивається швидко, без непотрібних епізодів чи зайвих сцен. Діялоги персонажів жваві та й проза взагалі жвава. Ефект цілости-напружено драматичний.

Один із найвиразніших мотивів у казці — виявлення рішучости. Тут рішучість означає вміння розпізнати власні сили і на їх основі здобувати самостійне становище в житті. Головні постаті в казці цінять свою особистість і з початку до кінця залишаються вірними їй. „Дозвольте мені залишитися тим, що я собі вибрав", — просить Добромир. В цих словах автор символізує силу індивідуальности.

Недарма Завадович зображує може найважливіший момент для молодої людини — вирішування життєвого шляху. Автор розповідає, як Добромир і його брати вибирають собі зайняття без втручання старших. Навпаки, батьки підтримують це відчуття свободи, що дозволяє кожному вибирати. „А чим ви хотіли б бути?" — запитує батько. Один каже, що хоче стати хліборобом, другий — вояком, третій — ремісником. Четвертий син, Добромир, каже, що не хоче поспішати, що спершу хоче „роздивитися, як живуть люди", а тоді вже вибирати собі вартісне зайняття.

Добромир, за словами чарівника, „незвичайний хлопець" —самопевний, чутливий, кмітливий, чемний. Прийшовши в Карпати з метою віднайти самого себе, він поступово досягає цієї мети. Він знаходить свою школу в природі й там під наглядом чарівника набирає знання й досвіду. Його почуття відсвіжуються. Він учиться наново прислухуватися до звуків тварин і рослин, наново розмовляти і людською мовою, і мовою природи. Він по-свіжому дивиться на річки, луги, садки, каміння, зілля, квіти. Природні сцени так вимальовуються у пам'яті, що й сам читач піддається чарам землі. „Назбиравши трохи сухого спорохнявілого дерева, що світилося в темноті, вони ходили крутими коридорами. Чарівник час від часу зупинявся, щось вертів у скалі, дивився, принюхувався". Авторові образи дуже зорові, барвисті. Вони викликають у читача бажання придивлятися глибше, як каже чарівник „в нутро землі".

У казці маємо не одну, а дві головні дії. Перша зосереджується на вишколюванні Добромира в природі. Після одного року він повертається до світу сіл і міст, де мусить пристосувати те, що вивчив у лісах, до складних проблем суспільного життя.

І так, друга дія, хоч органічно пов'язана з першою, являється контрастною — там ми бачили красу, любов, мудрість; тут навпаки, бачимо злочинство, еґоїзм, хитрощі. Дія у другій частині казки така: король угрів нападає на перемиські села, залишаючи позаду себе плач і руїну. Він бере в полон дочку перемиського князя. Добромир подається до замку короля угрів, де мусить виконати чотири важкі завдання, щоб визволити князівну. Накінець король примушений випустити князівну на волю. Тоді Добромир повертається в Карпатські гори до свого вчителя.

У виконуванні своїх чотирьох завдань Добромир

(Продовження на ст. 7)

ШКІЛЬНА МОЛОДЬ ВІДВІДУЄ МУЗЕЙ УВАН

У суботу, 24-го січня, було дуже гамірно у Військово-Історичному Музеї УВАН. Це переважно шкільна молодь шкіл українознавства при Катедрі свв. Володимира й Ольги та читальні „Просвіти" прибули громадно зі своїми учителями, щоб познайомитися із виложеними експонатами, присвяченими історичним датам 22-го Січня.

Молодих глядачів цікавили мапи та історії, пов'язані з подіями під Крутами та Базаром. Велика карта розстріляних під Базаром привертала увагу глядачів. Не менш цікавили їх бойові прапори українських військових формацій, а зокрема прапор „Кінних запорожців" з 1918 року, на якому видно напис „На смерть за Україну". Відомо, що ті, які воювали під цим прапором, ніколи не здавались ворогові в полон. Побіда або смерть.

Цікавили молодих відвідувачів теж події новішої доби, наприклад, прапор „Холмської Української Самооборони в Грубешові 1942-44". Мабуть і зайво згадувати, що військові відзнаки українських старшин та вояків не менш манили око юної молоді, а зокрема ґабльотка, присвячена Головному Отаманові Симонові Петлюрі, полковникам Є. Коновальцеві й А. Мельникові та іншим. Дехто хотів, хоч трішки, доторкнутись машинки до писання Головного Отамана, яка зберігається під склом та має дату — 1904 року.

Коло двох сотень молоді відвідало Військово-Історичний Музей УВАН у двох днях. Між ними були також студенти університету, які групою прибули зі своїм викладачем Стеллою Гринюк.

ЩОБ НЕ СОННИМ СНИЛОСЬ...

Написав А. Драган

IУ

Підсумки і висновки

Сказане і наведене досі тільки вказує на справжню суть теперішнього конфлікту в УККА, але далеко її не вичерпує. В кожному разі, теперішні події на терені УККА і в громаді далеко не нові і далеко не такі, як спричинники цього конфлікту намагаються представити та вмовляти в громаду. На марґінесі згадаємо, що нам — як кажеться — досить „маркотно", що все це робиться в такий примітивний спосіб. Свого часу один із теперішніх речників УВФронту в УККА, говорячи про своїх членів, публічно і нібито жартом висловився, мовляв, „наших селепків" ніхто не переконає". Виходило б, що таке ставлення і відношення поширено тепер уже на цілу громаду.

Справжню суть теперішньої кризи з'ясував не тільки проф. д-р Борис Андрієвський в зацитованій на початку статті „На переломі", але і ряд інших у свій час видатних і провідних діячів УВФронту. Згадаємо ще тільки про покійних уже св. п. д-ра Михайла Сосновського (напр., його „Відкрите вияснення порядком самооборони", надруковане в посмертному збірнику „Між оптимізмом і песимізмом", Бібліотека Українознавства НТШ, том 47, 1979) і св. п. проф. Івана Ф. Вовчука.

У кожному разі, після дбайливого розгляду цілої ситуації, перевірки архівних матеріялів та цілого ряду подій за останнє чвертьсторіччя, приходиться неодмінно до переконання, що теперішній конфлікт в УККА, як і ряд інших подібних подій на нашому та інших теренах, зводяться до одної короткої і ясної формули:

ПАРТОКРАТІЯ верзус ДЕМОКРАТІЯ: ВЛАДА ПАРТІЇ проти ВЛАДИ НАРОДУ.

Кожний акт і кожна акція мусять мати свої причини і свої цілі. Що може бути причиною і ціллю теперішньої акції УВФронту для остаточного перебрання під свою повну контролю УККА, з величезним риском розбиття громади та створення в цій метушні справжнього „весілля на вулиці" нашого ворога та його аґентур, які вже починають свій макабричний танок на припинення нашого розвитку та на параліч наших зусиль в користь і на допомогу нашому українському народові? Ми не думаємо, що є і що могла б бути будь-яка оправдана причина відмовляти проводові УВФронту високої ідейности і глибокого патріотизму та відданости українській визвольній ідеї. Лихо тільки в тому, що сама ідейність і патріотизм ще не вистачають. Треба ще також знання та передбачливости.

Тим часом, уже саме бажання — не кажучи про способи і методи — „перебрати" УККА ставить під поважний сумнів це знання і передбачливість тих, що це заплянували. Кожному бо, хто орієнтується в історичному розвитку того, що називаємо Американською Україною, та в теперішньому стані нашої громади, цілком ясно, що однаково перебрання, як і згода на перебрання такої центральної репрезентації, як УККА, це все інше тільки не знання і не передбачливість. Можна, евентуально, перебрати фірму УККА, і то тільки на деяких короткий час, але ніколи не пощастить у цій вільній країні підпорядкувати цілу, сьогодні програмово й організаційно зрізничковану громаду „органічній єдності" одного ідеологічно-політичного угрупування, яке б воно не було.

Промовистим прикладом на це може послужити відома із зарання нашої зорганізованої громади історія із створеною в результаті Першого Українського Сойму в Америці в 1915-му році т. зв. Федерації Українських Організацій, що проіснувала тільки один рік. Рік пізніше Екзекутивний Комітет УНСоюзу відтягнув з тієї „центральної репрезентації" своїх представників, тому, що „деякі члени Федерації використовували своє становище в ній для своїх партійних цілей..."(гл. „Ювілейний Альманах УНС 1894-1944", ст. 116). Два місяці пізніше була створена Українська Рада, перейменована швидко на Український Народний Комітет, який під проводом о. Петра Понятишина в рр. 1917-1923 добився і досі неповторних успіхів в обороні прав України та в допомозі українському народові в його боротьбі за волю і державну незалежність у ті „грізні, як вовчиця" воєнні часи. Але Федерація ще деякий час існувала і витрачала час та енергію на обстоювання свого репрезентаційного „леґалізму".

Є ще й багато інших причин, що ставлять під сумнів — як уже сказано — здоровий глузд тих, які заплянували „перебрати" УККА під свою „органічну" контролю. Очевидно, що УККА має свої заслуги, навіть поважні, головно завдяки активности проф. Лева Добрянського у Вашінгтоні. Але, в „централі" в Ню Йорку — радимо всім зацікавленим познайомитись з першим розділом схваленого на XII Конґресі в 1976 році Статуту УККА про його завдання і зі схваленими на тому Конґресі резолюціями та пошукати фактів і доказів про їх виконування і виконання хоч би у звітній книзі XIII Конґресу. Коли ж до того врахувати ще поведінку речників УВФронту в керівних органах УККА, зокрема десь від половини 1979 року до XIII Конґресу і на самому Конґресі, то стане ясно, чому кількість платників національного датку перед XIII Конґресом не виносила вже навіть 6,000 осіб, чому діяльністю УККА щораз менше цікавиться наша інтелектуальна частина громади і, зокрема, уродженці Америки із старшого перед- і молодшого післявоєнного покоління, а делеґат Українських Американських Ветеранів, себто комбатантів американських збройних сил, на XIII Конґресі заявив, що „моя нога тут більше не стане".

Яка ж причина?

Сказано вже, що проводові УВФронту не можна відмовляти ідейности чи патріотизму. Але ж не можна також припускати, що вони не бачать тих прямо фатальних наслідків, до яких раніше чи пізніше мусить довести в нашій громаді їхня поведінка. Логічно, вони мусять мати якусь ціль, яка в їхньому переконанні „освячує" всі ці засоби, включно із намаганням „перебрати" УККА.

Відповідь і вияснення на це дають цитована вже стаття- „діягноза" проф. д-ра Бориса Андрієвського та інші архівні матеріяли. Але і в тій діягнозі та в інших матеріялах все ще не подана і не з'ясована — так сказати б — причина причин. Її, цю причину причин, підказує теперішня ситуація і теперішні події. Спробуймо на них вказати і їх проаналізувати.

УВФронт, цілком оправдано і справедливо, нав'язує своє існування та свою діяльність до дійсної і сьогодні вже майже леґендарної Воюючої України з часів Другої світової війни, як і перед нею та деякий час після неї, аж доки — як і після Першої світової війни — українські воїни не замінили — як тоді говорилось — тих „обрізів" (обтятих рушниць) на „образи". Ця збройна боротьба-революція включена в назву революційної ОУН, про неї пишеться і говориться, про неї співається пісні і під її кличем збирається фонди. Все це є добре, потрібне і корисне, але тільки тоді, як ми це робимо для власного вжитку і не накидуємо того нашим братам і сестрам в Україні. До речі, до першого розколу в ОУН в 1939 році прийшло власне на тлі відношення між крайовим і закордонним проводами. Крайовий Провід ОУН, до якого нав'язує теперішній УВФронт, обстоював свою автономію чи самостійність власне під тим кутом, що закордонний провід не може мати повного і правильного уявлення про стан Краю, від способу мислення почавши, а на щоденному житті скінчивши. Другим головним закидом — якщо не помиляємось — було не безпідставне підозріння, що закордонний провід більш податливий на просякнення ворожою аґентурою.

Згадуємо про це, бо сьогодні УВФронт обстоює і вимагає того, проти чого бунтувався тоді, як він був крайовий.

Але, як на це цілком виразно і недвозначно вказують факти і різні обставини, сьогоднішня Воююча Україна сама собі визначує ближчі і дальші цілі та методи і засоби боротьби. В результаті, УВФронт з кожним роком і місяцем усе більше і більше опиняється в „блискучому відокремленні" від України і, зокрема, від сьогоднішньої Воюючої України. Відклики на деякі принагідні заяви і вислови, часом в іншому контексті, справи не зміняють.

Пригадаймо деякі промовисті факти.

Найбільше всіляких вісток і повідомлень про рух спротиву і правозахисний рух в Україні наша діяспора одержує від ЗП УГВР і „Смолоскипу". Ними користуються також публікації УВФронту, часто промовчуючи джерело. Створена УВФронтом конкуренційна Українсь-

(Продовження на ст. 8)

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛИ СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

БОСТОН

Під час підписання проклямації Дня Української Незалежности губернатором стейту Едвардом Кінгом стоять в першому ряді (зліва): Марта Бачинська, Володимир Бачинський (Пласт), Лариса Михайлів, Тереса Раквел (СУМ-А), Ірина Луців, голова СУА. У другому ряді (зліва) стоять: о. декан Петро Огірко, парох УКЦ Христа Царя; Данило Бортник, голова церковного комітету УПЦ св. Андрея; Дмитро Мельник, збірщик УНФ і господарський референт УККА; Софія Візор, скарбник СУА; о. протоєрей Микола Невмержицький, настоятель УПЦ св. Андрея; інж. Конрад Гусак, голова Відділу УККА у Бостоні. Сидить губернатор Е. Кінг.

Заходами місцевого Відділу УККА українська громада відзначила тут цього року великі роковини проголошення незалежности і соборности Української Держави.

У п'ятницю, 9-го січня, в 12-ій год. вполудне у присутності української делегації міста врочисто підписав проклямацію Дня Української Незалежности губернатор стейту Массачусетс Едвард Кінг.

У четвер, 22-го січня, вполудне в присутності численної української громади Сейлему і Вунсакету відбулося піднесення українського прапора на щоглах міського ратушу з добірною програмою, якою проводив містоголова і керівник зовнішніх зв'язків Відділу мгр Орест Щудлюк. Привіт від посадника міста передав Едвард Е. Солливан, заступник посадника. Молитву англійською мовою провів о. декан Петро Огірко, парох місцевої української католицької церкви Христа Царя, проклямацію Дня Української Незалежности посадника міста Кевіна Г. Вайта, прочитала Марійка Ґалонжка, а проклямацію міської ради в справі Мадридської Конференції за звільнення українських дисидентів і в'язнів, та за свободу українських церков на рідних землях прочитала Рома Михайлів. Від управи міста привіт передала Дороті Керрен. Опісля головний радний міста, великий приятель українців від довших років, Френк Лангоні, передав привіт від себе і від міської ради. Адвокат Богдан Зозуля виголосив доповідь англійською мовою про значення свята української незалежности. На кінець програми мгр О. Щудлюк подякував усім учасникам за присутність та запросив всіх до участи в академії, що відбудеться на наступну неділю. Співом „Боже Великий" закінчено програму.

В неділю, 25-го січня, в 3-ій год. по полудні відбулася святочна академія української незалежности в залі УПЦ св. Андрея. Академію попередили вранці Богослужби в намірені українського народу в обох церквах. Програму академії розпочато американським гимном, що його виконав хор УПЦ св. Андрея під диригентурою проф. Данила Садового. Академію відкрив голова Відділу УККА в Бостоні Конрад Гусак, який провів апель колишніх воїнів, які зі зброєю у руках боролися у рядах УСС-ів, УГА, Січових Стрільців, І-ої Дивізії „Галичина" УНА.

(Продовження на ст. 4)

САН ФРАНСІСКО

(ок) У неділю, 25-го січня ц.р., українська громада міста Сан Франсіско та метрополії відзначили Свято Державности.

В переповненій залі української православної церкви свято відкрив та провадив інж. В.Візір. Свято почалося американським гимном, який проспівала професійна співачка Маруся Черепенко. Слідував дует М. Черепенко та В.Шавлач, які прегарно відспівали дві пісні, „Виростеш, сину" та „Доріжка".

Голова місцевого Відділу УККА д-р О.Верес прочитав доповідь, що була дещо відмінна від традиційних доповідей цього свята. Доповідач згадав події 1918-20-их років лише як фрагмент з великої історії українського народу, а всю доповідь побудував на огляді сучасних подій, як міжнародних, так і внутрішніх українських, —накресливши перспективи нашої майбутности.

Доповідач насвітлив сучасні події в підневільній Україні та боротьбу українського народу в тяжких умовинах їхнього життя, згадав ши нескорених синів України, які мучаться у московських тюрмах і таборах. Наприкінці доповідач закликав до єдности, відкидаючи всякі партійні амбіції, бо лише в єдності—сила.

Марія Іськів прочитала три проклямації посадників таких міст: Сан Франсіско—Файнстін, Сан Гозе—Грей-Гейс та Окленду—Вилсон.

У художній частині свята жіночий хор місцевого відділу Союзу Українок Америки в складі—В.Шавлач, керівник хору, М.Черепенко, О.Сидорак, Г.Маренін, Ірина Недашківська, Л.Бодрук і В.Зубрицька, в своїх двох виступах прекрасно проспівали декілька стрілецьких та народних пісень: „Ой, упав стрілець", „Чуєш, мій друже, юначе", „Зірвалася хуртовина" та інші. М.Черепенко проспівала „Києве мій" та „Україно", а в дуеті В.Шавлач та М.Черепенко проспівали „Прощай, прощай".

В останній точці мистецької частини три юнаки—А. Шматолоха, Ю.Маренін та П.Шматолоха—дуже гарно виконали віршову інсценізацію, присвячену подіям 1918-20 років, що фактично оформило все це Свято Державности. Назакінчення жіночий хор СУА проспівав американський гимн, а всі присутні разом з хором проспівали український гимн.

ТРЕНТОН

Українська громада Трентону та околиці святочно й об'єднано відзначила великі роковини самостійности і соборности України 1918-19 років. У цьому відзначенні було підписання проклямацій американськими чинниками, церковні Богослужби та святочна академія-концерт. Січневі роковини в Трентоні підготовив Громадський комітет, до якого ввійшли представники церков, товариств, установ і молодечі організації.

У середу, 21-го січня, заходами цього комітету українська делегація відвідала посадника міста Артура Голленда, а в четвер 22-го січня, з представниками Окружного УКК з Нюарку — губернатора стейту Ню Джерзі Брендона Бирна та стейтову леґіслятуру, які підписали проклямації та проголосили Український День.

У неділю, 25-го січня, при масовій участі громадянства та організованої молоді з прапорами настоятелі трьох церков Трентону відправили торжественні Богослуження в намірені незалежности українського народу та виголосили відповідні проповіді.

О 3-ій год. по полудні в просторій залі православної церкви св.Юрія Переможця в Ярдвиллі, коло Трентону, відбулася святочна академія. Залю вщерть виповнила молодь і старше громадянство, загостив теж посадник А. Голленд. Академію відкрила співом американського гимну Софія Івахненко при акомпаньяменті Соні Шерех. Представники молоді прочитали: IV Універсал — пластунка Віра Гафткович; Акт Соборности — сумівка Оксана Кушнірчук, проклямації губернатора та посадника — одумівець Григорій Кревсун.

Голова Громадського комітету інж.Богдан Качуровський у вступному слові наголосив вагу Актів Державности та Соборности 1918-19 років,привітав духовенство, ветеранів Визвольних Змагань і пізніших військових формацій, виконавців програми та численних учасників свята.Одноххвилинною мовчанкою вшанували пам'ять поляглих борців за волю України.

Святочну доповідь виголосив запрошений прелеґент з Ню Йорку проф. Симон Вожаківський, що у своїй змістовній та глибоко продуманій доповіді чітко змалював умовини, серед яких зродилася українська державність 1918-19 рр.IV Універсал був висловом духових прагнень народних мас, які не були заражені ні пролетаризмом, а змагали до своєї національної держави. Незважаючи на велетенські втрати, український нарід сміливо та невтомно далі бореться за свою самостійність. Вільний світ, а зокрема Америка, мусять зрозуміти, що їхнє місце по боці поневолених народів.

У мистецькій програмі, двічі виступив відомий ансамбль бандуристів „Орли" з Пассейку під мистецьким керівництвом Володимира Васькова, що під звуки бандур зворушливо-та мелодійно відспівав шість пісень: „Встає хмара з-за лиману", „Вишиї", „Дозволь мені, мати", „Полтавський рушничок", „У вишневому садочку" та „Вперед".

Гарно і з почуттям деклямували „Яка краса відродження країни" О.Олеся одумівка Наталка Посєва і „Світися, Києве" М.Щербака пластунка Ніна Гайдучок.

Кульмінаційною точкою академії були два виступи в прекрасних українських стилізованих строях дівочого хору „Жайворонки" при Осередку СУМА ім.ген.Тараса Чупринки в Ню Йорку, під мистецьким керівництвом проф.Л.Струтацького, заавансованого диригента та великого ентузіяста хорального співу, що сім років тому прибув із Запоріжжя,Україна. Цей ансамбль, що складається із 53-ох юних хористок та трьох визначних солісток: Б.Заяць, Олі Гірняк і Галі Благої — гарно відспівав дев'ять пісень: „Живи Україно", „Розпрощався стрілець", „Мати ходить на кургані", „Ось день війни", „Києве мій", „За рідний край", „Виростеш, сину", „Пісня про Київ" та „Вперед", при мистецькому супроводі піяністки С.Шерег.

Між виступами „Жайворонків" місцева сумівська молодь вивела монтаж „Державність", що в постаттях дружинника, козака, воїна Визвольних Змагань та упіста на тлі юного дороcту зобразив боротьбу за Українську Державу.

Програмою дуже вміло проводила Леся Городиська, голова молодечого відділу СУА в Трентоні.

Академію закінчено українським національним гимном.

Треба підкреслити, що Громадський комітет, очолений Б.Качуровським, А.Галайдідою та Г.Кальманом доложив всіх можливих старань, щоб Січневі роковини пройшли велично та гідно. До успіху свята причинилося наше ідейне громадянство своєю масовою участю.

Олександер Татомир

МАЯМІ

Метрополітальний Відділ УККА, який очолює усі культурні і фінансові установи на цьому терені, влаштовував тут на заклик Ієрархій українських церков, свято соборности — 22-го січня — у неділю, 25-го січня ц.р., у своїй домівці, яке відбулося після Служб Божих, відправлених у намірені українського народу.

Святкування цих великих річниць почалось у щирій родинній атмосфері спільною перекускою, яку приготували невтомні членкині місцевого Відділу і яку розпочав молитвою парох місцевої православної церкви о. В. Попко. Після перекуски ведуча програмою К. Годівська представила голову Відділу УККА проф. Т. Максимовича, який привітав отців, представників організацій і присутних із 63-ою річницею української державности. Говорячи, між іншим, про місцеву українську молодь, проф. Максимович, сказав, що хоч вона належить вже до четвертого покоління українських поселенців і не володіє добре українською мовою, проте все ж таки послугується нею. Для того ж, щоб ця молодь більше цікавилася українськими справами і брала участь в українському громадському житті, потрібно створити при місцевому університеті курси української мови, що д-р Власенко-Бойцун пообіцяла у короткому часі зреалізувати. Проф. Максимович згадав також про те, що саме у часі цього свята колишні американські закладники у Ірані приземлюються на летовищі біля Союзівки і незабаром будуть перевезені до Вест Пойнту, Н.Й.

Черговий промовець д-р Ю. Цегельський сказав, між іншим, що промотором захоплення, всупереч всім міжнародним правам, Іраном закладників, членів американського дипломатичного корпусу в Теграні — є ті самі, що вже понад 60 років на українських землях в'язнять, мордують, засилають у тюрми і „психушки" та вивозять на Сибір, Колиму, Казахстан тощо цвіт української ідейної молоді, щоб знищити всякий спротив проти безправ'я і терору червоного московського наїзника. І якщо сьогодні ми святкуємо дні української державности і соборности, то це є доказом, що ворог не вбив бажання і горіння великої ідеї нашої сомбутности, — закінчив прелеґент.

Вокальну частину свята започаткувала в'язанкою патріотичних пісень Мороз віртуозною грою на бандурі.

Головну святочну доповідь виголосив інж. О. Граб, колишній голова Відділу УККА в Галивуді, Фла. У наскрізь соборницькій доповіді прелеґент з'ясував наші завдання під сучасну пору, щоб допомогти тим, які боряться на рідних землях за людські і національні права українського народу.

Декляматорка Е. Кулик із відчуттям і майстерністю продеклямувала монтаж Теодора Курпіти. Віртуоз-піяніст, професор музики в місцевому університеті в Маямі, мгр Б. Сперкач відіграв бездоганно дві пісні „Засвистали козаченьки" і „Засяло сонце золоте", викликаючи бурю оплесків. Співачка Ольга Павлова настроєво відспівала кілька українських старовинних пісень — „Родимий краю", „Над прутом у лузі" й інші.

Посадник міста Маямі, як і кожного року, видав проклямацію на День Української Незалежности 22-го січня, що буде поміщена на репрезентативній стіні місцевого Клюбу.

Свято закінчено співом „Ще не вмерла Україна".

ВІНДЗОР

(вп). — У четвер, 22-го січня цього року, гордо маяв тут на ратуші міста український національний прапор і сповіщав різнонаціональним мешканцям обабіч ріки Детройт, що українська спільнота у вільному світі відзначає світлі годи новітньої історії — Роковини Державности України. В пресі та радіо про цю подію проголошено проклямацією Українського Дня, що її видала міська рада.

В суботу, 24-го січня, увечері простору залю Слов'янського Центру при вул. Чендлер заповнили учасники святочного відзначення роковин 22-го січня 1918 і 1919 років, що його підготовив місцевий Відділ Комітету Українців Канади під проводом голови Йосифа Яворського.

Святкову програму започатковано канадським і українським національними гимнами, а відтак майстер церемонії Ярослав Волощак представив почесну президію, у якій засідали: Юлія Стойко, Ірина Зелена, Роман Колодчин, інж. Василь Колодчин, провінційний посол Пітер Мекензі, міністер закордонних справ Канади Марк МекҐвіген, голова Відділу КУК Й. Яворський, обидва місцеві парохи з дружинами — В. Метулинський з православної і о. Євген Галицький з католицької парафії. Я. Волощак представив також представників українських організацій: Ліду Колодчин, голову Окружної Управи СУА та Василя Паніжа від метрополітального Відділу УККА, обидвоє з Детройту, а також представників провінційного уряду Онтаріо та міської адміністрації Віндзору — Дейв Кук, Берні Нюмен та Шерон Проктор.

З уваги на різдвяний час грімким „Бог Предвічний", а відтак короткою молитвою о. Є. Галицький поблагословив обильну трапезу, яку після закінчення молитвою подяки закрив о. В. Метулинський.

Голова Й. Яворський, починаючи святково-офіційну частину програму, підкреслив важливість історичних подій 22-го січня 1918-1919 рр. для українського народу в його стримлінні до державности. Посол П. Мекензі в своєму слові підкреслив значення українського населення Канади для її спільного і економічного розвитку. Змістовною була промова міністра закордонних справ Канади Марка МекҐвігена. Він насвітлив політичний аспект української нації у сучасній міжнародній політичній ситуації, у розв'язці проблем Східньої Европи, де Україна займає ключові позиції. Канада, що визнає свободу всіх народів, підтримуватиме і тепер, і у майбутньому змагання українського народу за свою державність.

Ірина Зелена представила учасникам головного промовця інж. В. Колодчина, вказавши на провідні позиції, які він займав і займає у суспільно-науковому та політичному житті української громади метрополії Детройту.

Учасники з увагою прослухали змістовну промову інж. В. Колодчина. Прелеґент на основі доказів вказував на значення українського проблеми на міжнародному форумі. З уваги на загрозу Совєтського Союзу для світового миру Україна стає центром уваги міжнародної дипломатії. Наші дії поза межами України мусять бути співзвучні з голосами героїчних постатей на

(Закінчення на стор. 4)

ЧЕСТЕР

Посадник Дж. Бейтел вручає проклямацію Дня Української Незалежности Осипові Кізюкові, учасникові Визвольних Змагань 1918-19 років. На лівій стороні Р.Едгар, конгресмен, тримає на руках Марію Лонг, а позаду Василь Пастушок, голова Відділу УККА, держить на руках Христину Лонг.

В житті кожної національної збірноти ми находимо чимало таких подій, які становлять суть історії даного народу, і тому представники того народу згадують ці історичні дні з великим пієтизмом, бо в них віддзеркалюється душа народу, його велич, його стримління та його національна гордість.

Переглядаючи нашу пресу бачимо, що майже кожна наша місцевість відмічає великі Дні Української Незалежности 1918-20 років у різній формі, хоч суть тих святкувань є одна.

Одні громади влаштовують пишні забави чи бенкети, другі натомість влаштовують парадні академії чи концерти, а ще інші обмежуються до скромних згадок, що нагадують оригінальні історичні святкування цих дат там, на рідних землях. Це залежить від обставин, спроможностей і від поглядів на ці справи провідників даної громади. До цих третіх належить і Честер.

Скромно, хоч і з великим пієтизмом, цьогорічні святкування розпочато вже в неділю, 18-го січня, Літургією в УКЦеркві, яку відслужив о. Юрій Ворощак, сотрудник о. Петра Липина, пароха. Самі святкування 63-ої річниці проголошення самостійности та 62-гі роковини соборности Української Держави відбулися в четвер 22-го січня, у просторих історичних приміщеннях колишнього суду, що міститься в центрі міста.

Програма святкування розпочалася вранці при заповненій залі. Між присутніми було чимало американських гостей з різних ділянок політичного та наукового сектора, які брали активну участь у виконуванні української програми.

Святкування розпочав молитвою о.П.Липин, після чого Стефан Біда, англомовний секретар місцевого Відділу УККА, коротким словом відкрив свято та передав дальше ведення його майстрові церемонії Василеві Пастушкові, голові Відділу УККА.

В.Пастушок у короткому слові згадав про історичне тло цього святкування, підкреслюючи тяжке положення українського народу колись, за російського царату, та сьогодні у ярмі червоного окупанта.

Повстанням з місць і однохвилинною мовчанкою присутні вшанували всіх тих знаних і незнаних героїв-мучеників, які своє життя віддали за велику ідею—за волю для свого народу.

Посадник міста Джозеф Бейтел відчитав ним підписану проклямацію Міської управи, якою встановлено четвер, 22-го січня 1981 року — Днем Української Незалежности, і передав цю проклямацію Осипові Кізюкові, свідкові й учасникові тих великих подій 1918-19 років.

Дві маленькі сестрички в українських вбраннях Марія і Христина Лонг вручили посадникові китицю живих квітів, як дар любови і пошани.

Голова В.Пастушок представив гостей на залі і просив кожного до слова. З коротким привітом виступила Річард Товнон, провідниця судового будинку, і Чарлз Кіллер, голова повітових комісіонерів.

З промовою виступив конгресмен Роберт Едгар, член Палати репрезентантів у Вашінгтоні. Бесідник вказав на те, що йому добре відома історія українського народу, його теперішнє політичне положення та його аспірації, бо він свого часу жив у сусідстві української католицької церкви у Філядельфії, мав нагоду часто розмовляти з парохом тієї церкви. Як член Конгресу ЗСА, він також добре знайомий зі станом українського наро-

(Закінчення на стор. 4)

БРИДЖПОРТ

У канцелярії посадника міста стоять / зліва /: Христина Катречко / Пласт /, о. крилош. Я.Шуст, В.Пелещук / голова Відділу УККА /, Христофор Цап / Пласт /, о. А.Яковченко. Сидить посадник міста Джон С. Манданіці.

/ св /— Заходами місцевого Відділу УККА українська громада при участі гостей з міської управи— Майк Мігай з дружиною, о. крилош. Ярослава Шуста, пароха УКЦеркви, о. Анатолія Яковченка, настоятеля УПЦеркви, та о. Мамчура (з Гартфорду), відсвятковано тут 63-ті роковини незалежности української держави січневою академією у неділю, 25-го січня ц.р., в залі православної громади при 99 Йорк вулиці.

Академію розпочав В.Пелещук, голова Відділу УККА, після відспівання американського гимну. Святочну доповідь виголосив д-р. Яр. Туркало. „Україно моя" М.Кравцева продеклямувала А.Пеленська; деклямувала „Могила" Б.Грінченка—Х.Скочиляс, а вірш „Народ мій є" В.Симоненка—О.Катречко.

Далі виступив Ансамбль Молодих Бандуристів з Гар-

(Закінчення на стор. 4)

КЛІВЛЕНД

У 63-ію річницю проголошення в Києві самостійної Української Народної Республіки Українські Злучені Організації — Відділ УККА у Клівленді відзначив святкуванням у неділю, 25-го січня. Вранці священики всіх сімох церков відправили Благодарственні Богослуження, а по полудні зійшлися з мирянами до залі парафії св.Володимира в Пармі на святочний концерт, головною точкою якого була промова-виклад о.митрата Федора Коваленка про права нації на державну самостійність, яку народ виборов і проголосив Січневими Універсалами в 1918-19 роках. Решту 80-хвилинного концерту виповнили точки: відкриття — голова УЗО д-р Богдан Футей, який привітав ред. Елеонору Прек із щоденника „Клівленд Пресс" апель сімох ветеранських і молодечих організацій, переведений колишнім поручником УСС проф.Романом Лесиком,та відчитання уривків з IV Універсалу і Проклямації посадника міста Джорджа Войновича про День Української Самостійности. З його апробати 22-го і 25-го січня український прапор повівав над маґістратом міста, з в Пармі — з доручення посадника Джона Петруски.

У дальшій частині учасники прослухали концерт патріотичних пісень мішаного хору „Дніпро" під дир.Євгена Садовського і при акомпаньяменті Тамари Самійленко та деклямацію студента Євгена Апостолюка. Інший настрій у глядачів створив хореограф Маркіян Комічак виступом 30 своїх учнів школи українського танку „Веселка" з Пітсбурґу і Клівленду з 4 чотирма танцями і соло Еммі Вотербав. Всіх виконавців програми оплескувала вщерть повна публіка, яка заповнила всі місця, а яких 50 осіб мусіли вдовольнитися стоянням підстінами.

Цей справно переведений і багатолюдний концерт був також „хрищенням" цієї нової залі, побільшеної добудовами з двох сторін коштом майже 400.000 дол. Парафія собору УПЦ св.Володимира під проводом о. митрата Степана Ганкевича добре відчула потребу нашої громади і спромоглася вивінувати їй залю в найдогіднішому положенні поселення.

На закінчення концерту присутні — 550 осіб — проспівали „Ще не вмерла Україна"

С.Кікта

АПОПКА

(вп) Дня 21-го січня ц.р. посадник цього міста Джон Ленд у міському ратуші в присутності групи українців проклямував день 22-го січня як день Незалежности України, а 22-го січня в 10-ій год. підніс синьо-жовтий прапор, що повівав цілий день поруч американського і жовтої стрічки, що висіла на знак повороту американських закладників з Ірану. Після піднесення прапора перед міським ратушом заступник неприсутнього посадника відчитав проклямацію, а зібрана група українців надхненно відспівала український релігійно - національний гимн з надією, що їх голоси буревієм рознесуться по всьому світові та голоситимуть про страшні жертви і муки України у московській тюрмі народів.

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛИ СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

БОСТОН

(*Продовження зі стор. 3*)

УПА і Закарпатської Січі, яких публіка вітала оплесками. Дальше переведення програми академії К. Гусак передав Володимирові Федорові, культурно-освітньому референтові Відділу УККА, який у коротких словах представив присутнім головного доповідача мгр-а Богдана Гарнавського, екзекутивного заступника голови ФКУ у Гарварді. Доповідач у солідно опрацьованій доповіді сказав про значення обох Актів, які відновили українську державу, злучивши всі українські землі в одну Соборну Українську Державу. Доповідач наголосив, що патріотизм має проявлятися не лише на словах, але на ділах, не доривочно, але у щоденному нашому житті.

Проклямацію від губернатора прочитала Анна Болюх, від посадника міста — Христина Макарушка, а від міської управи — Оксана Шудлюк.

Дальшою точкою програми були привіти: від Литовсько – Американської Ради у Бостоні передав усний привіт Алeксандер Чаплік, голова; від Лотисько-Американської Ради у Бостоні та від кубанців привіти прочитав мгр О. Щудлюк.

У мистецькій програмі виступила місцева Пластова Станиця з монтажем до 22-го Січня уривків з творів Симоненка, Стефаника, Франка, Митрополита Шептицького, Т. Чупринки, Л. Костенко і С. Петлюри. Монтаж підготовила Віра Грабець та 25-ий Відділ юнацтва СУМ-А ім Бережани у Бостоні зі слідуючими точками: народний танець „Орлиця" у виконанні молодшого юнацтва — М. Возьний, П. Милні й І. Гануля; вірш „До України" слова М. Масютка продеклямувала Лариса Михайлів; танець „Запорожець" виконали молодші юнаки; танець „Веснянка" виконали молодші та старші юначки; „Козачок" протанцювали молодші юнаки і юначки, а народний танець „Гречаники" виконали молодші юнаки і юначки.

Мирослав Вінтонів відіграв на фортепіяні „Варіяції на українські теми" Миколи Фоменка.

Хор УПЦ св. Андрея відспівав пісні: „Прощай село" Л. Леонтовича; „Ой, чий то кінь стоїть" А. Авдієвського; „Коло млина" М. Гайворонського.

У мистецькій програмі також вручено грамоти УНФонду тим платникам, які безперервно 30 років вплачували свої річні вкладки. Акт вручення грамот доконав голова і його заступник Відділу УККА у Бостоні. Грамоти УНФ одержали: Данило Бортник, Дмитро Ґалонжка, Марія Ганчар, Конрад Гусак, Петро Мороз, Степан Микитин, Володимир Федорів і Михайло Франківський. Грамоту подяки за особливі заслуги на відтинку зовнішних зв'язків місцевого Віділу одержав мгр Орест Щудлюк, яку вручив йому голова Відділу, підкресливши, що його заслугою є також те, що наш Відділ належить до найбільш активних між відділами УККА. Мгр О. Щудлюк у зворушливих словах подякував за Грамоту, як вияв подяки за його віддану працю для поневоленої батьківщини, сказавши, що ця Грамота належить також у першій мірі його дружині Славії та його дітям Оксані і Маркові, а також родичам дружини, бо вони, допомагаючи його у родинних обов'язках, дали йому можливість виконати національно-громадську працю.

На закінчення програми В. Федорів подякував всім виконавцям і учасникам та пригадав тим, хто ще не зложив УНФонду за 1980 рік, щоб сповнили свій громадський обов'язок.

Свято закінчено українським національним гимном.

По закінченні академії всіх учасників свята, а особливо дітей, запрошено на скромну, але смачну перекуску, за прибраними квітами столами, яку приготували жертвенні і працьовиті пані: Ольга Щудлюк, Славія Щудлюк, Марія Ганчар і Марія Мороз, на чолі з Марією Кайко, секретаркою Відділу УККА. Під час перекуски мгр О. Щудлюк порушив кілька важливих справ, а між ними — також другу частину Мадридської Конференції, на яку наш відділ приготовив деякі матеріяли.

МІННЕАПОЛІС

(В Єрмоленко). Українська громада міст-близнят Міннеаполісу й Сейнт Полу в неділю, 25-го січня, ц.р., відзначила 63-ті роковини державности і незадежности України академією, яка під вечір відбулася в залі школи парафії Св.Константина.

В цей день по всіх церквах молилися за душі спочилих героїв і за здоров'я воїнів, хто ще живе між нами. В своїх проповідях кожний священик сказав про значення Дня 22-го Січня особливо тут, на поселеннях, і в Україні.

Як і кожного року, посадники обох міст Міннеаполісу - Дональд Фрейзер і Сейнт Полу - Джорж Летимер, а також губернатор стейту - Ел Кюі підписали проклямації зі закликом до горожан обох міст і всього стейту відзначити День 22-го Січня

разом з громадянами українського походження, як історичну подію боротьби українського народу за волю і незалежність України, окупованої комуністичною Москвою.

Академію відкрив Славомир Луців американським і українським гимнами під акомпаньямент Кіри Цареградської. Український гимн разом із солістом співали всі присутні на залі. Голова УККА мгр Люба Менжега у своєму слові підкреслила наш обов'язок як українців пам'ятати, ніколи не забувати й наступному поколінню передавати віковічне прагнення України до волі і боротьбу за неї.

Проклямації посадників міст і губернатора стейту прочитали Наталка Лиса, Андрій Татарин і Христина Павлишин. Оксана Біла з чуттям продеклямувала вірш Володимира Самійленка „Іще наша живе річ святая". На зміну їй прийшов вокальний ансамбль „Євшан Зілля", який під акомпаньямент Кіри Цареградської—вона ж і керівник ансамблю—виконав чотири пісні: „Ой, на морі хвиля грала", „Над поточком", „Кому ж судилося" й „Огірочки".

Головним доповідачем на академії був проф. Богдан Крамарчук. Тема його доповіді—„Визвольна боротьба в Україні раніше і тепер". Матеріял підготовлено добре і змістовно. Головну промову виголошено українською мовою, а для тих, що української мови не розуміли, доповідач коротко повторив суттєве англійською мовою.

Відрадним і приємним явищем на святкуванні було бачити виконавцями програми молодих людей. Після доповіді на закінчення програми виступив відомий і всіма шанований хор „Дніпро" з своїм дириґентом о. Миколою Бринем. Були виконані під акомпаньямент молодого піяніста Петра Цареградського слідуючі пісні: „Ой, у лузі червона калина", „Чорногора", „Ой, лугами, берегами", „Ой, пливи вінок" і „Виростеш ти, сину".

Бурними оплесками дякувала громада виконавцям програми. Академія була недовга й змістовна, і пройшла успішно при великій кількості присутніх.

БРИДЖПОРТ

(*Закінгення зі стор. 3*)

тфорду під керівництвом Світляни Мороз у складі: Світляна Волошко, Йоанна Бучко, Віра Мамчур, Христя Катречко, Ліза Хмелівська, Стася Кері, Олден Провост, Марко Рудик, Петро Рудик, Олександер Катречко, а оповідач—Андрій Волошко.

Музичний монтаж складався із пісень „Ой, місяцю, місяченьку", „Пливе човен", „Сонце низенько", „Та туман яром котиться", „Йшли корови із діброви", „Повій, вітре, ой да вітеречок" і „Сміло, брати".

Ансамбль гучно оплескували захоплені його співом і грою на бандурах присутні на залі. Голова Відділу В. Пелещук подякував всім виконавцям програми і присутнім на залі, побажав бандуристам молодим великих успіхів у їх праці та поширюванні української пісні і висловив подяку Юрієві Катречко, вчителеві Народної Школи Українознавства.

На закінчення Академії відспівано український національний гимн.

ЧЕСТЕР

(*Закінгення на стор. 4*)

ду під червоним російським окупантом, але в нього є велика надія на неминуче воскресіння України.

На залі були присутні також делегати зі Шкільної Ради: Голова Джан Вол і Микола Купчик. Були тут представники й інших галузів міської адміністрації.

Глибокозмістовий реферат про святкування незабутніх Актів 22-го січня 1918-19 років виголосила українською мовою докторантка Пенсильвенійського університету у Філядельфії Любов Лесик, працівничка в Департаменті справедливости у Вашінґтоні. Хоч бесідниця народилася поза межами України, то, однак, вона добре володіє українською мовою.

Вона зокрема зупинилася на жертві молодих і молоденьких крутянців.

—Крутянський чин,—казала бесідниця,— зродив сотні героїв, мучеників, які з піснею на устах гинули у підземеллях тюрем чи на далекому холодному Сибірі; вони страждали, але не каялися, бо їх заповідь одна: „Здобудеш українську державу, або згинеш у боротьбі за неї".

Окремо запрошений із сусіднього Вілмінґтону, Делавер, Сергій Ковальчук чудово відограв пісню на бандурі.

Перед закінченням програми роздано декілька нагород-грамот присутнім на залі гостям. Нагороди дістали: Джозеф Бейтел, посадник міста Честеру, Па.; Роберт Едгар, конгресман з Вашінґтону; Чарлз Кіллер, голова Ради комішенерів Делаверського повіту; о. Петро Липин, парох місцевої УКЦеркви; мгр Володимир Сич, член управи Відділу УККА і пресовий секретар.

На закінчення цих церемоній всі присутні вийшли на подвір'я, де Ірена Бандерська-Лонґ відспівала американський національний гимн, після чого всі присутні відспівали „Ще не вмерла Україна". Програму святкування закінчено молитвою, яку провів пастор української баптистської церкви на Крумлині Іван Ковальчук. В часі співу нашого національного гимну український синьо-жовтий прапор піднісся високо на щоглі перед будинком суду і повівав цілий день поруч американського зоряного.

Мгр Володимир Сич

ІРВІНҐТОН

Старанням Відділу УККА у середу, 21-го січня, численна українська делегація на чолі з о.Сергієм Непрелем, настоятелем Української Православної Церкви св.Тройці відвідала посадника міста Роберта Миллера. Молодий суддя Роман Пітьо, з українського роду, представив делеґацію посадникові. Добре ознайомлений з українськими проблемами посадник Р.Миллер прийняв делеґацію дуже щиросердечно та підписав з нагоди 63-іх роковин самостійности та 62-их роковин соборности проклямацію, назначуючи день 22-го січня Українським Днем. Цю проклямацію посадник відчитав також на святочній академії у неділю, 25-го січня, в Середній школі Ірвінґтону. Після підписання проклямації Р.Миллер, суддя Роман Пітьо та вся делеґація перейшли до міської ратуші, де відбулося святочне вивішення прапорів — американського й українського при співі національних гимнів. На світлині: посадник Р.Миллер і суддя Р.Пітьо піднімають український прапор.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

Українське громадянство тут відзначило урочисто і цього року річниці проголошення державної самостійности України та злуки всіх українських земель у єдиній суверенній і соборній Українській Народній Республіці в 1918 та 1919 роках.

У четвер, 22-го січня 1981 року, посадник Вілліям Ґрін прийняв у своєму бюрі делеґацію від місцевого Відділу УККА на чолі з проф. д-ром Петром Стерчом, підписав проклямацію Дня Української Незалежности й урочисто вручив її делеґації, у склад якої входили також мгр Іван Скочиляс і проф. д-р Наталія Пазуняк, заступники голови, Мирон Баранецький — секретар Відділу, та Володимир Василащук, член Управи Відділу УККА й голова Американської Української Демократичної Партії, як зв'язковий до міських урядових чинників. Також губернатор Пенсильванії Дик Торнбург видав проклямацію ще 16-го січня заходами адв. Томи Дармограя, зв'язкового Відділу УККА до урядових чинників Пенсильванії.

Українські парохіяльні школи у Філядельфії не мали навчання у Дні Самостійности України, а на будинках українських установ, як і на міській ратуші повівали синьо-жовті прапори, поруч зоряних американських. До речі, при всіх

(*Закінгення на стор. 5*)

ВІНДЗОР

(*Продовження зі стор. 3*)

рідних землях, зокрема членів Гельсінкської групи. Українська спільнота в діяспорі, зокрема її провідна верства, має тепер більше ніж будь-коли нагод та можливостей заговорити про українські державницькі аспірації, щоб цей голос почули в столицях держав усього світу. Це наше завдання, яке ми мусимо виконувати в соборницькому дусі, без уваги на територіяльні різниці, політичні чи релігійні переконання. Українська спільнота у вільному світі — це невід'ємна частина соборної України.

Особлива своїм значенням була промова в англійській мові 22-річного студента права Р. Колодчина (сина інж. Колодчина). Промовець виходив із позиції народженого тут українця.

Наглядно доказав, як можна служити країні свого народження й одночасно допомагати українському народові в його змаганнях за державність. Українська молодь у вільному світі, зокрема в Канаді та ЗСА, здобувши високу освіту та високі позиції в науковому та політичному житті цих країн, має справді необмежені можливості популяризувати українські визвольницькі ідеї і цим сповняти свої завдання супроти України. Говорив Колодчин із таким підходом та такою мовою, якою говорить його ґенерація. Вона, ця молодь, яка становила біля 40 відсотків учасників, розуміла суть справи та її значення і прийняла їх до серця, що наглядно підтвердили спонтанні аплодисменти після закінчення цієї добре продуманої промови. Не тільки молодь, але й старші віком громадяни були глибоко нею зворушені.

Текст резолюцій прочитав Ярослав Волощак, пояснивши, що прийняті постанови з відповідними супровідними листами будуть вислані до канадського Уряду.

Влучні висновки з цілости програми зробила у своїм заключнім слові Ю. Стойко. Від імени Ділового комітету вона сердечно подякувала понад трьом сотням учасників (рідкість для Віндзору) — священикам, запрошеним гостям, а особливо промовцям.

Під звуки мелодійної оркестри „Коломия" із Сейнт Кетеринс молоді і старші забавлялися далеко поза північ.

ОЗОН ПАРК, Н.Й

(В.З.) Українська громада відзначила тут свято державности в неділю, 18-го січня. У годині 10-ій ранку місцевий парох о. крил. Л. Мудрий відправив Благодарственну Службу Божу в намірені українського народу. Святочна Академія відбулася в 3-ій год. по полудні в церковній залі в Озон Парку.

Свято започаткував хор церкви св. Духа з Бруклину під дириґентурою Л.Рейнаровича піснею „За Україну" муз. Я.Ярославенка. Академію відкрив голова Відділу Роман Крупка, який сказав, що місяць січень в історії українського народу є великим місяцем, як релігійним, так і політичним. Народження Ісуса Христа — Різдво, Новий рік, Йордан — це свята родинного характеру. Місяць січень приніс нам в історії Визвольних Змагань Четвертий Універсал, Акт Соборности, а також і Крути, котрі державність освятили своєю юнацькою кров'ю. „Велика мета вимагає великих жертв. Задивлені у великий чин наших попередників спільними лавами і в братній любові прямуймо до перемоги",—закінчив Р. Крупка.

Опісля попросив він голову ООЧСУ М. Вітенка, котрий відчитав 4-ий Універсал Української Народної Республіки. Згаданий хор відспівав „Марш молоді" муз. М.Фоменка та колядку „Що то за предиво" В.Барвінського, сольо—С.Пасторе.

Святочну промову виголосив о. крил. Л.Мудрий, місцевий парох. Він змалював тодішні бурхливі часи, коли Україна стояла в огні революції. Промовець накреслив всі перешкоди, які треба було побороти, щоб дійти до наміченої цілі. У дальшому промовець підкреслив велике неоцінене значіння, яке мали Четвертий Універсал та Акт злуки всіх українських земель в одну Незалежну Соборну Українську Республіку. Про одно лише забули тодішні провідники, заявив о. Л.Мудрий, а саме—про Боже благословення, і це було чи не найважливішою причиною нашої прогри. Та все ж таки 22-го Січня дало нам українську ідентичність, пашпорт нашої національної приналежності, так що вже жадна сила у нас його не відбере.

Цей пашпорт, як заявив промовець, залишиться в наших серцях навіки, аж до того часу, коли Україна стане незалежною державою українського народу.

Опісля була деклямація „Од синього Дону" О.Кобець, виконали учні Школи Українознавства: Б.Мудрик, Т.Пальчинський, К.Васло і М.Левицький. „У січневе свято" Б. Антонич, виконавці: А.Гаткі і М.Шмериковський. Першу частину програми закінчено дуетом —Л.Рейнарович і Т.Шайда, які відспівали дві пісні—„Де гори Карпати" Тараса Левицького та „Пісня про Дніпро" Майбороди.

У другій частині програми з деклямацією „Земле моя" О. Кобець виступив учень Школи Українознавства К.Васло. Опісля слідувало сольо маестра Л.Рейнаровича „Україно кохана" Шашкевича та „Пісня про Україну" О.Степового. На закінчення хор церкви св. Духа в Бруклині проспівав три пісні: „У неволі страждаєш" А.Гнатишина, „Марширують вже повстанці" І. Недільського та „За волю вітчизни" М.Фоменка.

Закінчено свято національним гимном „Ще не вмерла Україна", що його заінтонував хор, а відспівали усі присутні. Дириґент—Л.Рейнарович, акомпаньямент—Т.Левицький, прикраса сцени—М.Новосад.

БАЛТИМОР

(М.В.) Цьогорічні святкування 63-іх роковин проголошення української державности і 62-их роковин злуки всіх українських земель в одну ні від кого незалежну суверенну Українську Народну Республіку відбулися зокрема врочисто з уваги на відвідини цього міста й української громади відомою американською і українською політичною діячкою українського роду д-р Марусею В.Бек з Детройту. Саме тепер вона є директором Українського Інформаційного Бюра в Детройті і головою Т-ва Прихильників Української Народної Республіки.

На запрошення місцевого Відділу УККА, що його очолює мгр Андрій Чорнодольський, д-р М.Бек, колишній посадник Детройту, а також президент міської ради, ще в суботу, 24-го січня, відбула принагідні наради з гуртом своїх приятелів, а згодом— з 59-им Відділом СУА.

У неділю, 25-го січня, д-р М.Бек у ранніх годинах побувала на Службах Божих в церквах обидвох українських віровизнань.

Святочні сходини для вшанування історичних січневих роковин відбулися в 5-ій год. по полудні в Домі української молоді. Приємною несподіванкою було прибуття на свято відомого мерилендського сенатора Пол Сарбейнса із своїм політичним секретарем Пітером Марудасом (обидва грецького роду). У вступному слові привіту з нагоди цих історичних святкувань мгр Андрій Чорнодольсь-

(*Закінгення на стор. 5*)

ЙОНКЕРС, Н.Й

Під час підписання проклямації (сидять, зліва): о. Василь Юлія, посадник Джералд Лор і Микола Сидор; стоять (зліва): Мирослав Футала, Михайло Лотоцький, Мирослав Климко, Мирон Куземчак, Марія Кульчицька, Лев Футала, Марія Кіцюк, Богдан Ісан, Іван Пециляк, Володимир Гац, Петро Чіта — радний і Володимир Козіцький.

(С.С.) Як кожного року, так і цього року українська громада відзначила тут Січневі роковини 1918-19 років. В четвер, 22-го січня, посадник міста Йонкерсу прийняв делеґацію Українського Конґресового Комітету Америки, Відділу Йонкерсу, яку очолював голова місцевого Відділу Микола Сидор. Посадник Джералд Лор підписав проклямацію, в якій проголосив четвер, 22-го січня, Днем Української Незалежности. Після підписання проклямації біля ратуші відбулася церемонія.

Церемонію Українського Дня відкрив референт зовнішніх зв'язків Відділу УККА Мирослав Футала, а молитву відмовив сотрудник пароха української католицької парохії о. Василь Юлія. Відспівано американський гимн, а відтак—український гимн, в час якого сумівці Мирон Куземчак і Володимир Гац і пластун Богдан Ісан піднесли український прапор. Підписану проклямацію відчитав сам посадник. Проклямацію стейту Ню Йорку відчитав асистент стейтового сенатора Джана Флина пан Морр.

Міська рада міста Йонкерсу на своєму засіданні винесла резолюцію про проголошення дня 22-го січня Українським Днем. Присутніми на відчитанні проклямації були два радні: Петро Чіта, Стефан (Стіф) Кобасік, які промовляли.

До чисельно зібраних представників української громади промовив Мирослав Футала англійською мовою Українською мовою промовляв голова М. Сидор.

Друга частина святкувань відбулася в неділю, 25-го січня, вранці, коли парох церкви Св.Михаїла о. шамбелян Петро Федорчук відслужив Службу Божу в намірені українського народу та панахиду за тих, які життя своє віддали за волю України. Дияконував диякон І.Осадца; співав церковний хор під дириґентурою д-ра Олега Сохана.

Цього самого дня по полудні в залі Дому Спілки Української Молоді при 301 Палісейд авеню відбулася Святкова академія, яку розпочато американським і українським гимнами. Відтак відбувся Апель сумівської молоді місцевого Осередку СУМА та членів Т-ва колишніх Вояків УПА. Апелем проводив голова Управи Відділу цього Товариства Мирослав Климко. Акти проголошення самостійности і соборности відчитали сумівці Андрій Бурчак і Б. Мельничук. Святкову промову виголосив член Крайової управи СУМ-А ред. Богдан Гаргай. Проклямацію посадника відчитав Мирослав Футала.

В мистецькій частині програми виступали місцеві сумівці, які виконали монтаж, присвячений Січневим Актам, що його підготовила директорка Школи українознавства Марія Кіцюк. Деклямував на святі Михайло Бурчак, який проводив програмою.

Несподіванкою для присутніх був виступ сумівського тріо—Христі Іванів, Дарці Уздейчук і Варки Барни, яким вміло акомпаньював Олег Кузишин, член оркестри „Іскра". Христя Іванів та Олесь Кузишин виконали також дует.

Танцювальна група Осередку СУМ-А під мистецьким керівництвом Володимира Уздейчука відтанцювала два танці—„Верховину" і „Гопак".

Цю вдалу імпрезу молоді подякою виконавцям і присутнім закінчив голова М. Сидор, а всі зібрані відспівали Франкове „Не пора, не пора".

КАРТЕРЕТ

(В.М) Цьогорічні святкування української державности та соборности відбулися величаво, як і щороку на протязі 20 років, у цій місцевости.

Святкування започатковано вже у понеділок, 12-го січня, і відбувалися вони у чотирьох частинах. Посадник міста І.В.Томчук у присутності української делеґації підписав проклямацію і проголосив день 22-го січня Українським Днем. У цей день — 22-го січня — о 8-ій годині ранку коло міської ратуші зібралися представники української громади на врочистість вивішування українського прапора. Після відспівання українського і американського гимнів голова місцевого Відділу УККА В.Янів мав промову про день української соборности.

Ввечері того ж дня, о 8-ій годині, на першому цьогорічному засіданні міської управи у присутності представників української громади посадник прочитав проклямацію Українського Дня.

Делеґація цього міста, у складі — голова Відділу УККА В.Янів, Т.Дреботій, Д.Сенюк, І.Федак — взяла участь у врочистості підписання проклямації Українського Дня губернатором Б.Бирном у Трентоні.

Святочна академія з обширною програмою відбулася у суботу, 24-го січня, в залі Українсько-Американського Клюбу.

Свято започатковано відспіванням американського й українського гимнів, а святочну програму відкрив голова Відділу В.Янів. Четвертий Універсал прочитав Б.Теребецький; проклямацію по-англійському прочитав Ю.Глущик, а головну промову виголосив голова 9-го Відділу ООЧСУ І.Рачинський. Прелеґент говорив про двотисячну історію Руси-України й український нарід та ціль цього свята у 63-тю річницю відновлення української самостійности, підкресливши, що вже в наших часах за ці самі ідеали героїчно боролася Українська Повстанська Армія під проводом генерала-хорунжого Тараса Чупринки-Шухевича.

У мистецькій частині свята виступали молоді бандуристи „Орли", які під проводом керівника В.Васькова вміло виконали в'язанку українських пісень. Деклямації виконали учні української школи — О.Кушнір, Ю.Глущик, А.Лишак; танцювальний ансамбль СУМ-А під керівництвом В.Юрченка виконав народні танці, після чого слідкувала деклямація, яку виконали І. Кушнір і В.Янів.

Ще виступали бандуристи „Орли" в складі: С.Лучка, О.Хамера, П.Лучка, Ю. Лучка та керівник В.Васьків, які відспівали кілька повстанських пісень, за що слухачі нагородили їх рясним оплесками. Кінцеве слово сказав голова свята, подякувавши виконавцям свя-

(*Закінгення на стор. 5*)

УКРАЇНСЬКІ ГРОМАДИ УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛИ СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

КАРТЕРЕТ

(Закінчення зі стор. 4)

Під час підписування проклямації (зліва): Л. Сінґура, школа українознавства; С. Глущик, СУА; І. Кушнір, голова Відділу УНС; Д. Климко, секретар СУМ-А; В. Юрченюк, голова Відділу СУМ-А; Д. Сенюк, секретар СУК; інж. В. Янів, голова Відділу УККА; о. архим. В. Поспішил, парох УКЦ; о. Т. Чубенко, парох УПЦ; В. Казьо, голова УАГК; І. Васічко, управа ООЧСУ; О. Глущик, секретар УНП. Перед посадником міста І. В. Томчуком стоять в сумівських одностроях: А. Казьо і Р. Глущик, школа українознавства Л. Глущик, Т. Сінґура, Н. Козак, у козацьких строях два сини о. Т. Чубенка.

та та громаді за участь у святі. Співом Франкового „Не пора, не пора" закінчено свято соборности.

Місцева американська газета помістила вістку про перебіг цього свята.

У неділю, 25-го січня, в обидвох українських церквах було відправлено в намірені українського народу Богослуження: в православній церкві св.Димитрія відслужив о.Т.Чубенко, а в католицькій церкві св.Марії відслужив о.архим.В.Поспішил. Обидва отці виголосили проповіді про українську церкву та її державність. У церкві св.Марії стійку з прапорами тримали Б.Теребецький, І.Глущик, С.Конів, Ю.Глущик. Під час Богослуження в пошану полеглим героям „вічна пам'ять і тим,що далі боряться за самостійність, і всьому українському народові, розкиданому по всьому світі многоліття, як також „Боже, благослови Америку" з нагоди повороту закладників гарно проспівав церковний хор під дириґентурою В.Ковалика.

За звеличання найбільшого свята відновлення Української Державности усім невсипущим працівникам належиться від нашої української громади щире Спаси Біг.

МЕНВІЛЛ,Н. ДЖ.

(пя) Заходами Союзу Українок Америки, 92-ий Відділ у Менвіллі, Н. Дж., 12-го січня цього року посадник міста Марійон Б. Дудаш підписала проклямацію відзначення 63-іх роковин Дня Української Незалежности. Присутніми були голова СУА Пріся Яцук; колишній довголітній парох о. Макар Михайлів, представник Українського Народного Союзу Михайло Захарко; від УККА — Василь Матіїв та гості.

У дні 22-го січня в 8.30 ранку в місцевій церкві була відслужена Св. Літургія в намірені українського народу. Після Богослуження відбувся акт піднесення українського прапору поруч американського, перед будинком міської ради.

Місцевий тижневик помістив знімку вручення проклямації та допис про змагання українського народу до свободи.

Копії проклямації й інформаційні листки про Український День доручено представникам усіх церков, підприємств і установ у місті.

До святкування прилучилися вчителі місцевої середньої школи, де в 10-ій год. ранку всім учням прочитано проклямацію з відповідними поясненнями про значення Дня Української Незалежность і чому його святкується по американських містах.

А. Кузмів, Л. Борщ, К. Гейл, А. Ґреклек, П. Яцук, посадник міста Марійон Б. Дудаш, о. М. Михайлів, С. Гаврилюк, Г. Михайлів. Другий ряд: З. Кузмів, В. Бойко, В. Матіїв і М. Захарко.

Ще одна українка „Гу із Гу"

Таня М. Бутрей

Студентка Блумсбург Стейт коледжу, школи професійних студій із спеціялізацією в англійській мові, Таня М. Бутрей з Бервику, Па., вибрана (одна з п'яти студентів цієї околиці) до цьогорічного — 1981 — видання „Гу із Гу" з-помежи студентів американських університетів і коледжів. При вибиранні студентів ґрали ролю не тільки їх академічні успіхи, але і інші чинники, для прикладу провідництво, активність у громаді, майбутні можливості тощо.

Т. Бутрей — дочка Шіли і Тимка Бутрея. Батько Тані є відомим довголітнім діячем Українського Народного Союзу, організатором членів, колишнім секретарем 344-го , а тепер — 164-го Відділу у Бервику, Па., та головою Округи УНС.

Н. Н.

БАЛТИМОР

(Продовження зі ст. 4)

кий привітав тепло і щиро сенатора Сарбейнса і д-р М.Бек. Американський національний гимн виконав на фортепіяні студент УМІ Роман Ніщук, а український національний гимн проспівали усі присутні. Молитву в намірені многостраждального українського народу прочитав настоятель УП-Церкви св. Михаїла о. А. Булавка.

Сенатор Сарбейнс привітав українську громаду, висловивши їй признання за льояльність і культивування українського патріотизму в Америці—країні свободи для всіх. Зокрема зворушливо привітав сенатор д-р М.Бек, процитувавши важливі політичні фрази із її промов, друкованих у Конгресовому Рекорді і назвавши її визначною і заслуженою американьскою політичною і громадською діячкою українського роду. Боротьбу за рівні права для жінок приписав сенатор д-р М.Бек, як піонерці цього тепер сильного і успішного руху.

Не розуміючи української мови, сенатор Сарбейнс уважно слідкував за рухами і виразом обличчя прелеґента—д-р М.Бек— під час її святочної промови. Без зайвого гурра-патріотизму і порожніх фраз, а звернувши увагу на реальну дійсність українського народу в минулому, в часі історичної ваги періоду самостійности і на сучасну дійсність на окупованій і жорстко русифікованій Україні та нашою незгодою в діяспорі,прелеґентка закликала всіх українців вільного світу до спонтанного об'єднання усіх сил у цей грізний час для боротьби за українську свободу, за українську самостійну, суверенну і демократичну державу.

Вона закликала усіх, без різниці віровизнання, політичної партійної приналежности, чи зневірених у власні сили, або відчужених від свого українського роду, усіх, у кого ще б'ється українське серце і в жилах пливе українська кров. Вона зокрема перестерігала перед ворожою п'ятою колоною, що діє по-диявольськи законспіровано і намагається нас ділити і розбивати з усяких, ніби невинних причин.

Також останній Конгрес УККА прелеґентка назвала неуспішним, бо замість об'єднати, роз'єднав громаду і створив атмосферу недовір'я і боротьби за владу.

Д-р М.Бек привітала англійською мовою сенатора Сарбейнса, підкресливши його визначну ролю у Сенаті ЗСА, а також прихильність до українських визвольних змагань, а зокрема до конструктивної діяльности та стилю життя і праці української балтиморської громади. Спокійна і переконлива промова прелеґентки—промовця з Божої ласки — була нагороджена спонтанними оплесками.

З черги ансамбль бандуристів Мирослава Гнатишина з Мериленду виконав на бандурах низку українських патріотичних пісень. Заслуговує признання факт, що це—батько, дириґент і співак, і його п'ятеро дітей бандуристів створили многонадійну мистецьку групу для служіння українській громаді.

Проклямації з нагоди історичних українських роковин незалежности, написані губернатором стейту Мериленд Гарри Гюсом і посадником міста Вілліямом Шейфером, прочитала Г.Монастирська. Галя Попович продеклямувала з почуттям вірш Б.Лепкого „Спіть, хлопці, спіть". Кілька музичних творів виконав на фортепіяні надійний студент місцевого УМІ Роман Ніщук. Відспіванням молитви „Боже Великий, Єдиний" закінчено це свято.

У понеділок, 26-го січня, д-р М.Бек у товаристві генерала Петра Самутина і о. Анатоля Булавки була прийнята в міській ратуші головою міської ради Волтером Орлінським, а згодом посадником В.Шейфером, який відзначив її спеціяльною грамотою почесної громадянки міста, вручивши їй також пропам'ятну срібну тарілку з емблемою міста.

У розмовах на політичні теми і про значення української визвольної боротьби за свободу в сучасну пору згадано також і про потреби та життя української місцевої громади.

Відбулися квартальні збори КОУАО

Ню Йорк, Й. (О.Луцька). — Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій Ню Йорку відбув тут у четвер, 22-го січня ц.р., квартальні сходини представників організацій та Управи. Програму сходин виповнили: звітування із проробленої праці в минулому році; плян праці і імпрези в біжучому році: вибір Номінаційної комісії у підготові до річних Загальних Зборів, справа збірки Національного Фонду і справа дальшого збереження українських парохіяльних шкіл св.Юра у цьому місті.

Запляновані імпрези: свято самостійности і соборности українських земель відбулося у неділю, 1-го лютого; Шевченківські роковини — 22-го березня; відзначення 40-річчя проголошення Української Державности 30-го червня 1941 року у Львові, Західня Україна; річні Загальні збори — 9-го травня.

В ході нарад вирішено оживити і зактивізувати Комісію Оборони України. Важливою точкою нарад було вислухання представників Батьківського комітету українських католицьких шкіл св.Юра—д-ра Б.Кекіша та інж. Л.Зелика про загрожений стан існування українських парохіяльних шкіл в Ню Йорку та їхній гарячий заклик до Комітету Об'єднаних Українських Американських Організацій Ню Йорку, як до централі нюйоркської громади, прийти з громадською допомогою в цьому важливому ділі.

На ту тему вив'язалася широка дискусія, результатом якої було однодушне ствердження представників організації метрополітального Ню Йорку, що існування української парохіяльної школи: народної, а головно — середньої школи (академії), за всяку ціну треба зберегти. Академія св.Юра є визнана американською шкільною владою, як одну з кращих католицьких шкіл (гай-скул) в Ню Йорку з шкільною дисципліною, добрим учительським збором, вигідними шкільними приміщеннями, влаштуванням, двомовним характером. Випусники тієї школи мають вступ до найкращих американських високих шкіл. Причина загрозливого становища цих шкіл — брак фінансових фондів і брак учнів. Українська громада Ню Йорку, що спромоглася на побудову цієї багатомільйонової школи і церкви, мусить спільно із парохією св.Юра також знайти розв'язку у цій важливій справі. Бо втрата української школи — це втрата українського доросту і членства в парохії, а вслід за тим,послаблення української громади і національної ідентичности в Ню Йорку на давитавні. КОУАО вибрав своїх відпоручників для спільної акції з парохією і школою.

Нарадами проводив голова КОУАО інж. Михайло Шпонтак.

АРАБСЬКІ ТЕРОРИСТИ схопили в Бейруті, столиці Ливану, шарже д'афер амбасади королівства Йорданії. Велика група озброєних терористів, правдоподібно, з терористичної організації Ас Сайка, яка підкорюється Сирії, звідки вона дістає всі засоби для існування і зброю та де відбуваються вишколи її членів, окружила будинок, у якому жив разом із родиною йорданський дипломат Гішам Могейзен, заатакувала охорону будинку, вбила одного охоронця та цивільну людину, яка припадково там знаходилася, і схопила його, а з ним послугачку в тому будинку. Йорданський уряд гостро запротестував проти того варварського нападу.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ

(Закінчення зі стор. 4)

нагодах вивішування прапорів державних народів при Бенджамин Френклин Парквей, уряд Філядельфії регулярно вивішує прапор України, синьо-жовтий, з написом на щоглі „Україна".

У неділю, 25-го січня, у дусі заклику Архиєпископа Мирослава Івана Любачівського, в усіх церквах відправлено Служби Божі за український нарід. Урочисту Архиєрейську Божественну Літургію в митрополичому соборі відправив Архиєпископ у сослуженні о.шамб.Роберта Москаля, при чому Владика Мирослав виголосив відповідну проповідь до зібраної молоді Пласту й СУМ-А та до ветеранів і вірних, що виповнили простору катедру. Урочисту Божественну Літургію в українській православній катедрі св.Володимира відправив її настоятель о. митрат Степан Біляк, який також виголосив відповідне слово. Представники молодечих, ветеранських і інших оргнізацій з прапорами були присутні в обидвох катедральних храмах.

Того ж дня в 4-ій год. по полудні заходами Відділу УККА влаштовано святочну академію. У своєму вступному слові, голова Відділу УККА, проф. д-р П.Стерчо закликав учасників вшанувати присутніх на залі учасників боротьби за державну самостійність України, як і всіх тих, які загинули на полі слави в боротьбі за неї. Закликав він також злучитися думками з колишніми 52-ма американськими закладниками іранських терористів, бо саме того дня повернулися вони по 444-ох днях тортур на вільну землю, а між ними також американський українець з Олифанту Михайло Метринко.

Уривки з Четвертого Універсалу та Акту Соборности прочитали представники української молоді — Рома Касіян, Віра Бойко, Ольга Михайлюк і Євген Савчук. Проклямацію посадника міста прочитала мґр Уляна Мазуркевич, голова Комітету Оборони Національних і Людських Прав в Ураїні, а проклямацію губернатора Пенсильванії — адвокат Тома Дармограй, член Комісії Етнічної Спадщини при уряді губернатора Пенсильванії. Він представив особистого представника губернатора в особі Антонія Крживіцкого, який відчитав ще спеціяльного листа від губернатора Торнбурга.

Учасники цієї святкової академії вислухали з великою увагою глибоку аналітичну головну промову, що її виголосила мґр Ольга Кузьмович, голова Спілки Українських Журналістів і секретар Наукового Товариства ім.Шевченка. Наголос поставила вона на те, що символіка має вартість тільки тоді, коли за нею стоїть послідовне й цілеспрямоване діло; не самі проклямації, а боротьба за реалізацію змісту Універсалів. Тому і святкування наших славних річниць матимуть значення тільки тоді, коли українське громадянство повсякденно житиме змістом тих святкувань.

Зміст високого рівня мистецької програми академії виповнили твори українських клясиків — Тараса Шевченка, Івана Франка і Лесі Українки; музика Миколи Лисенка й Н.Нижанківського. Власне, фортепіяновим сольо Томи Гринькова композиції Н.Нижанківського „Великі варіяції на українську тему" розпочато концертову частину академії. Роксоляна Чортіпа, членка Української Театральної Студії Молоді, рецитувала „І ти колись боролась..." Лесі Українки, а вокальні точки програми складалися із творів Т.Шевченка й музики М.Лисенка.

Перший раз виступала в Філядельфії співачка Лариса Магун-Гурин, виконавши „Чи ми ще зійдемося знову", „Княжна" та „Вітер в гаї не гуляє" й здобула серця філядельфійської публіки. Маестро Андрій Добрянський, бас-баритон Метрополітальної Опери, буває частим гостем Філядельфії, яка і цим разом щедрими оплесками виявила йому своє признання за виконання „Реве та стогне", „Минають дні", „Понад полем іде", та „Доля". Та вершком цього концерту треба вважати дуетове виконання „Ми заспівали, розійшлися" Шевченка-Лисенка та „Не забудь" Івана Франка, муз. М.Лисенка згаданими вище солістами. До всіх точок акомпаньював концертовий піяніст Т.Гриньків.

Академію закінчено відспіванням „Ще не вмерла Україна" всіми учасниками академії.

Посадник Вілліям Ґрін вручає проклямацію Дня Української Самостійности 22--го січня ц.р. голові Відділу УККА проф. д-рові Петрові Стерчові та членам делеґації — мґрові Іванові Скочилясові й проф. д-р Наталії Пазуняк, заступникам голови Миронові Баранецькому, секретареві, та Володимирові Василащукові, членові Управи Відділу УККА у Філядельфії.

САН ДІЄҐО

(О. С.) Майже вся українська громада цього каліфорнійського міста відзначила 25-го січня ц. р. у просторій залі Націй в Болбоа Парку роковини державности і соборности української держави.

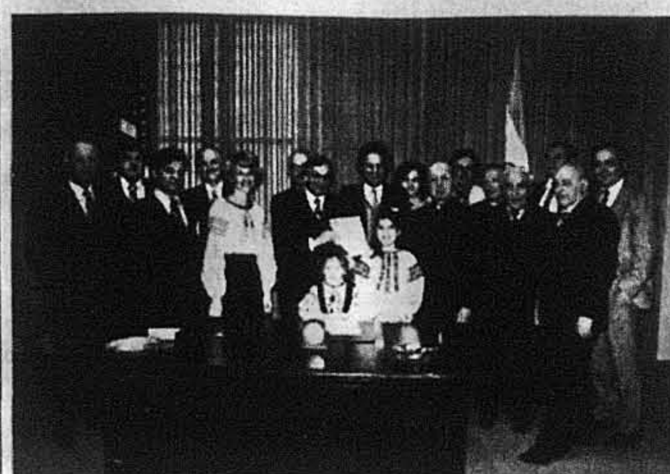
Учасник Визвольних Змагань та Зимового Походу інж. Леонід Романюк прочитав інформативну доповідь про національне відродження України та державно-творчі зусилля українського народу. Присутні окремо привітали учасників Визвольних Змагань, які були на залі: Лідію і Миколу Ґадзяцьких, Дмитра Нестеренка, Теофіла Шіяна й Івана Кревсуна.

Королева громади Уляна Олесницька прочитала декларацію проголошення Українського Дня посадником міста Сан Дієґо Пітером Вілсоном та звернення українських католицьких Владик, присвяченого Дневі Незалежности.

Надія Стефанська продеклямувала вірш Павловича, присвячений цим роковинам. Майстерною грою на бандурі та співом „Думи про Петлюру" та „Пісні про Кармелюка" бандуриста Андрія Китастого закінчилося урочисте відзначення цих визначних дат української історії.

Закінчено свято спільним співом українського національного гимну.

СИРАКЮЗИ

Д-р О. Ґудзяк приймає проклямацію від посадника Лі Александра. Повітовий староста Джон Мулрой передає проклямацію д-рові О. Ґудзякові; парохи — о. протопресв. І. Данилевич (зліва), о. митр. В. Середович (справа).

Під час підпису проклямації Дня Української Незалежности (зліва): д-р М. Логаза, Зенон Карпишин, Микола Дяченко, о. протопресв. І. Данилевич, д-р О. Ґудзяк і посадник Лі Александер, діти Ляриса Грицик і Оксана Дупляк.

(М.Л.). — Громадське відзначення 63-іх роковин самостійности і 62-их роковин соборности у цій українській громаді розпочалось у неділю, 18 січня ц.р., коли парох УКЦеркви св. Івана Христителя о. митр. Василь Середович відчитав із казальниці заклик ієрархів УКЦ в ЗСА до гідного відзначення цього найбільшого українського національного свята.

У день 22-го січня у передполудневих годинах із рамени місцевого Відділу УККА під проводом його голови д-ра Олександра Ґудзяка 17-членна делеґація, із участю парохів церков обох віровизнань — о. митр. В. Середовича і о. протопресв. Івана Данилевича — відвідала посадника міста Лі Александра і повітового старосту Джона Мулрой, які підписали окремі проклямації Дня Української Незалежности. В обох урядах голова Відділу поіменно представив усіх учасників делеґації, д-р Михайло Логаза привітав голів міського і повітового урядів, а у зв'язку зі зміною виконавчого Уряду ЗСА та звільненням американських закладників із Ірану вказав на урядові заяви обох президентів ЗСА про захист людських і національних прав та на ціну волі для усіх поневолених, а зокрема для поневоленої Москвою України. Обидва голови міського і повітового урядів виголосили відповідні промови, а посадник міста особисто підтягнув український прапор на щоглу перед міською ратушею.

Із місцевих засобів публічної комунікації, за старанням члена секції преси і зовнішніх зв'язків Зенона Карпишина, місцева газета подала коротку вістку про ці святкування, а згадка про них була і в місцевому телебаченні.

Громадське святкування вікопомних 22-их Січнів відбулося у неділю, 25-го січня ц.р. Його започаткували передполудневі Богослужби в церквах обох віровизнань у намірені українського народу. В католицькій церкві св. Івана Христителя узяла організовану участь у Богослужбі сумівська і пластова молодь зі своїми організаційними прапорами. Співав церковний хор під дириґентурою мґр Марусі Качмар.

У пополудневих годинах відбувся концерт в авдиторії католицької парафіяльної школи. Програму концерту розпочав мґр Володимир Лупань відчитанням уривків Четвертого Універсалу й Акту Злуки. Зараз же після цього студентки Ліда Гвозда і Маруся Луцак прочитали проклямації Дня Української Самостійности. Учениця Школи Українознавства ім. Лесі Українки Оксана Дупляк гарно продеклямувала уривок з вірша С. Орлюка: „На Софійській площі". Запрошений промовець інж. Григорій Мельник виголосив доповідь, що в ній документував цитатами із преси та різномовних книжок тепер уже здебільша загальноприйняту істину, що імперія Росії, тепер під назвою СССР, зросла в силі не стільки своєю мілітарною силою, як своїм обманом вільного Заходу, у якому, на жаль, ще й тепер деякі державні мужі вірять московським облудам. Найбільше лихо у світі — це московська імперія, — сказав промовець, — найкраща ж орієнтація на сили, які це світове лихо можуть зліквідувати — поневолені Москвою народи, а між ними, в першу чергу, Україна. Бо народ України, який у своїй масі є мудрий, хоробрий і чесний, за час від втрати своєї самостійности обновився зброєю свого національного духу, який є сильніший від зброї заліза, а московсько-комуністичним брехням вже давно перестав вірити.

Окрасою програми святкувань була концертова співачка — сопрано Ія Мацюк-Грицай як своєю появою, так перед усім, своїм голосом. Вона у двох виступах відспівала чотири пісні: „Думка" сл. М. Гаврилка, муз. Я. Степового, „Горить моє серце" сл. Лесі Українки, муз. Я. Лопатинського, „Накрила нічка" сл. і муз. Р. Купчинського і „Жита" сл. О. Олеся, муз. А. Гнатишина. Ця загальновідома співачка виступала на сценах Европи й Америки, а в Сиракузах вперше на провінційній сцені місцевої парафіяльної школи. Її виступ слухачі нагородили невгаваючими оплесками. Солістці акомпаньювала фахова піяністка Джоен Новіцка.

Вірш О. Тарнавського „День 22 Січня" із мистецьким хистом і глибиною зрозуміння продеклямувала студентка Наталка Шпічка. Тричленний ансамбль бандуристок під кер. студентки Лесі Гурської зі співучастю її сестри Тані і Михайла Халупи відіграв „Запорізький марш" в аранж. Г. Китастого і проспівав народну пісню в муз. обр. того ж композитора „Їхав козак за Дунай".

Кінцеву точку концерту виконав мішаний хор „Сурма" під дир. мґр Марусі Качмар, який проспівав повстанську пісню „Світить місяць", „Слава Україні" сл. Г. Чупринки, муз. Кириченка та „Від синього Дону" сл. О. Кобця, муз. М. Гайворонського.

Концерт закінчився співом українського національного гимну.

Коли в Йордані христився Ти, Господи

Водосвяття у церкві Успення Пречистої Діви Марії в Колчестері.

У церкві Успення Пречистої Діви Марії в Колчестері, Конн., відбулося 6-го січня ц.р. Водосвяття. Цей день був чимось надзвичайним для парохіян, великим урочистим святом.

Пригадуючи гарний Йорданський звичай на рідних землях, група чоловіків нашої малої громади вирізала льодовий хрест та приготовили все потрібне до справжнього українського Водосвяття.

Отець Юрій Лукачик та процесія парохіян з хоругвами, Євангелією, трійцями на дворі біля церкви, не зважаючи на холод зими і снігу, відправили Вечірню з Водосвяттям. Маленькі діти зі здивуванням приглядались та розпитували своїх батьків, чому льодовий хрест, а старенькі парохіяни зі слізьми в очах пригадували гарні Йорданські зимові ночі на батьківщині.

Подорожуючі зупиняли авта та зі здивуванням придивлялися тому, що ділялось біля нашої церкви. Місцеві часописи пояснили чужинцям про український звичай Йордан.

Льодовий хрест стояв біля церкви ще кілька днів після Йордану, як символ такої гарної української традиції.

Н.Н.

Проголошення шостого літературного конкурсу

Правління Українського Літературного Фонду ім. Івана Франка в Чікаго у своє 25-річчя проголосило шостий літературний конкурс на найкращі літературні твори, видані в роках 1978-1981. На прохання письменників продовжено реченець присилання творів до кінця січня 1982 року. Того ж року відбудеться роздача нагород у місяці грудні.

Призначені нагороди:

1. За прозові твори три нагороди.
Перша в сумі .... 1,750 дол.
Друга 1,250
Третя .... 750.

2. За поетичні твори дві нагороди.
Перша в сумі .... 1,750 дол.
Друга .... 1,250.

3. За твори для дітей і молоді три нагороди.
Перша в сумі ..... 1,000 дол.
Друга 750
Третя 500

4. За музичний твір пам'яті Станислава Людкевича. Одна нагорода в сумі 1,500

5. За працю у чужій мові з українською тематикою українця або чужинця одна нагорода в сумі 1,500 дол.

6. За працю з історії України одна нагорода в сумі .... 1,500 дол. Згідно з комунікатом Українського Історичного Товариства, машинописні праці присилати одному з членів жюрі проф. д-рові О. Домбровському на адресу: Mr. O. Dombrowsky Rh. D., 16 Clinton Ter. Jamaica, N. Y. 11432.

7. За твори українських письменників з-поза залізної заслони найвища нагорода в сумі .... 2,500 дол.

Участь у конкурсах УЛФонду беруть українські письменники з усіх країн поселення у вільному світі. Автори при зголошенні до участи в конкурсі пересилають по вісім примірників кожного твору для членів жюрі, склад якого буде поданий у наступних комунікатах. У всіх справах, що відносяться до цього конкурсу слід звертатися на адресу секретаря: Roma Turianska, 2431 W. Rice St., Chicago, Il. 60622. Tel.: (312) 227-8591.

Правління УЛФ ім. І. Франка

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

ЯК ПОДАЮТЬ інформаційні джерела палестинських партизан, бої з ізраїльськими частинами на території Ливану і на водах при берегах цієї країни не вгавають. Ізраїльські воєнні кораблі обстрілюють різні пункти, а палестинські партизани намагаються не допустити до висадки на сушу ізраїльських відділів, які дотепер знищили чимало таборів і баз палестинців. Уряд Ливану вніс формальний протест до ОН з вимогою, щоб ОН поробили заходи для припинення ізраїльських атак на його території.

СЕНАТ, ВІДКИНУВШИ нібито докази про пов'язаність Реймонда Донавана, найменованого президентом Рональдом Реґеном на секретаря Департаменту праці, затвердив його на цей пост після довших дебат і деякого спротиву демократичних сенаторів. Справа з його потвердженням затягнулась на два тижні, бо ФБІ мусіла перевірити чи дійсно компанія Донавана в Сікокус в Ню Джерзі була заанґажована у нелеґальній діяльності.

ЯК І МОЖНА БУЛО ПРЕДБАЧАТИ, Палестинська визвольна організація дуже не задоволена неґативною поставою нового американського Уряду до терору взагалі а до міжнародного зокрема. ПВО зробила терор спрямований проти звичайного населення, головним засобом своєї „визвольної" боротьби. Фарук Каддумі, представник ПВО в Комісії ОН для людських прав, виступив на конференції цієї Комісії в Женеві й заповів „підвищити збройну боротьбу", тобто зміцнити терористичні напади для осягнення своїх політичних цілей. Тероризм, як головний засіб боротьби, палестинці розвинули до дуже високого ступеня. Жертвою їхнього терору впало багато невинних людей. І це власне дуже пошкодило політичній справі палестинців, через що вони останньо значно знизили свою терористичну активність. Одначе, як виходить зі слів Каддумі, ПВО знову плянує поширити свої терористичні виступи. Напевно, це принесе ще більші шкоди палестинцям, як приносило дотепер, але згідно з московськими плянами, вони мають ширити заколот у світі, а терор є одним із кращих засобів для цього.

ОСІННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ УНСОЮЗУ

Осіння організаційна кампанія УНСоюзу почалася дня 1-го вересня 1980 р. Організаційний Відділ вислав до всіх секретарів спеціяльний обіжник, закликаючи їх і урядовців Відділів до посиленої праці, щоб в останньому чвертьріччі видатно збільшити число членів.

Беручи до уваги невідрадну економічну ситуацію та внутрішні непорозуміння в українській громаді, то це були сподівання без надії. Але союзова ідея переборола все. В осінній кампанії взяли участь 223 Відділи, які в тому часі зорганізували 886 нових членів, а в одному тільки місяці грудні того ж року 107 секретарів і організаторів приєднали 322 нових членів, забезпечуючи їх на суму $ 934,500.

Всім їм належиться щире спасибі та ґратуляції за добре виконану союзову працю.

Треба ще додати, що в часі осінньої кампанії постав новий Відділ УНСоюзу в Томс Рівер, Н. Дж., який зорганізувала молода активна союзянка Анна Дайсенрот. Вона сама приєднала до того Відділу 26 членів і забезпечила їх на суму $ 52,500.

З приємністю поміщуємо світлини тих секретарів і організаторів, які в осінній кампанії здобули 10 і більше нових членів.

І. Петрунцьо
Відд. 78 — 27 членів

Квітка Стецюк
Відд. 25 — 20 членів

И. Чабан
Відд. 242 — 19 членів

А. Слюсарчук
Відд. 174 — 17 членів

І. Гаврилюк
Відд. 360 — 16 членів

Марія Гаравус
Відд. 127 — 11 членів

Христина Фуґа
Відд. 269 — 11 членів

М. Семків
Відд. 379 — 11 членів

Є. Омельченко
Відд. 451 — 11 членів

Ґльорія Пащин
Відд. 125 — 10 членів

В. Палідвор
Відд. 204 — 10 членів

І. Чопко
Відд. 271 — 10 членів

В .Гавриляк
Відд. 316 — 10 членів

П. Волощук
Відд. 505 — 10 членів

Знімок не прислали: Р. Татарський (94), Анна Дайсенрот (26), В. Сенежак (27), О. Зинюк (15), Я. Фішер (346).

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла від нас на віки
наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА І БАБУСЯ

сл. п.

АННА ТИМКІВ з ГАВРИЛОВИХ

Ми не є всилі висловити Всім нашу найсердечнішу подяку, які старалися облегшити наше несподіване горе. Однак хоч частинно постараємося зложити цією дорогою нашу щиро-сердечну подяку, а саме: нашому родинному лікареві д-рові Романові Дикому за його щиру лікарську опіку, як в лікарні так і в дома.

Також щиро-сердечно дякуємо о. шамбелянові д-рові Іванові Біляничеві, який кожної хвилини був готовий служити із Найсвятішими Тайнами, відвідуючи Покійну в дома і в лікарні, а нашим добрим Сусідам і Знайомим, які особисто, чи телефонічно довідувалися про стан здоров'я Покійної.

Зокрема наша щира подяка Всім, які взяли участь в Парастасі та зложили пожертви на Служби Божі чи на Патріярший Фонд, згідно з Волею Покійної. Рівнож наша щира подяка всім, які взяли участь в похороні. Наша щира подяка похоронному заведенню Івана Гасина за взірцеве переведення похоронних обрядів. Також щиро дякуємо тим, які несли домовину із Тлінними Останками Покійної. Наша щира подяка Тим, що склали на вінки і квіти.

Наша щира подяка д-рові М. Диміцькому за спогад на Парастасі про Покійну, яка в тяжких умовинах окупаційних військ на Рідних Землях включилася до праці в Українському Допомоговому Комітеті та допомогла виєднувати різного роду допомогу для гірського населення, не зважаючи на невідповідний доїзд.

Дякуємо д-рові М. Ценкові за признання Покійній за виховання в воєнній хуртовині троє дітей та забезпечення відповідним званням, що всі вже на своїх окремих становищах. Зворушливе було щире співчуття і численні жертви на Служби Божі, де працюють сини Покійної — Ярема і Ярослав, але їх приятелі, хоч чужинці й іншого віровизнання взяли участь в Парастасі. Дякуємо їм з глибини серця. Ми невимовно вдячні Приятелям і Громадянству за численну участь і співчуття.

Горем прибиті:

МИКОЛА — муж
МАРТА ОЛИНЕЦЬ — дочка з мужем і дітьми
ЯРЕМА — син з дружиною і дітьми
ЯРОСЛАВ — син з дружиною.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 8 січня 1981 р.
ненадійно відійшов від нас у Вічність
наш Найдорожчий
МУЖ, ШВАҐЕР І ВУЙКО

бл. п.

інж. ІВАН СЛОНСЬКИЙ

Прибита невимовним болем по втраті мойого мужа, цією дорогою складаю щиру подяку Усім за вислови співчуття і слова розради в днях глибокого смутку.

В першу чергу щиро дякую Всечеснішому о. пароховї Т. Бариляковї за відслуження Парастасу, Поминальної Служби Божої, за прощальне слово в церкві та відпровадження Покійного на місце Вічного Спочинку.

Щиро дякую мґр. Книшеві і членам церковного хору за спів під час Парастасу.

Особливо дякую Вп. Панам: інж. М. Ліщинському за зворушливі прощальні слова від ОбВУА та інж. Е. Филиповичеві за прощання від Т-ва Інженерів.

Щиросердечно дякую Паням Марійської Дружини за відмовлення Вервиці при домовині Покійного.

Від щирого серця дякую усім Паням, які зайнялися приготуванням тризни.

Щиро дякую тим, які несли домовину.

З цілого серця дякую Усім, які не жаліли труду і часу й взяли участь у жалібних Панахидах, похоронних відправах та відпровадили Покійного на вічний спочинок.

Моя щира подяка Родині, Приятелям і Знайомим за молитви та пожертви на Служби Божі — 198.00 дол., Патріярший Фонд — 175.00 дол. і на радіо-програму „Голос Мирян" — 10.00.

Рівнож дякую похоронному заведенню М. Насевич за взірцеве переведення похорону.

Хай Всевишній Господь нагородить усіх Вас своїми щедрими ласками.

В глибокому смутку полишена
СОФІЯ — дружина

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

будуть відправлятися дня 15-го лютого 1981 р.

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

9:00 год. рано в церкві св. МИКОЛАЯ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ
в СОБОРІ СВ. СОФІЇ в РИМІ
СТУДІОН в РИМІ
в каплиці МАЛОЇ СЕМІНАРІЇ в РИМІ

ПОДЯКА

У понеділок, 29 вересня 1980 р., упокоївся в Бозі, на 58 році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І БРАТ

бл. п.

ТАРАС МИХАЙЛО ЛОҐУШ

Ми ніяк не всилі подякувати всім особисто, тому просимо прийміть, ласкаво, цією дорогою нашу найсердечнішу подяку:

Сердечно дякуємо Впр. о. Ч. Моззені, нашому пароховї церкви св. Петра і Павла в Обурні, Н. Й. за його перші слова розради і за відправлення Святої Літургії.

Сердечно дякуємо Впр. о. д-рові В. Ґавлічеві, пароховї церкви св. Юра в Ню Йорку, за відправлення Панахиди і Святої Літургії, та за щирі спогади про життя пок. Тараса, під час радіопересилання церкви св. Юра в Ню Йорку.

Сердечно дякуємо всім Дивізійникам, а зокрема членам Станиці в Ню Йорку, за Вашу численну і щиру участь у поминальних відправах.

Сердечно дякуємо побратимові Р. Гаєцькому, голові Станиці Дивізійників у Ню Йорку і М. Турецькому, заст. голови ОбВУА, за глибокі вислови жалю і втрати — дорогого Побратима.

Понад усе, і на завжди, будемо вдячні Вам за Ваші сердечно відспівані вояцькі пісні. Пок. Тарас часто переґравав і переспівував їх, немов би — зберігав ними всі Ваші юні, і всі весело, та тяжко пережиті часи.

Сердечно дякуємо маестрові Андрієві Добрянському за його гарний спів Апостола, під час Святої Літургії. Пок. Тарас жив повний любови і пошани до Вас — і той скарб залишив нам.

Сердечно дякуємо всім Вам що подарували на Святі Літургії.

Сердечно дякуємо всім Друзям, що виявили свою любов квітами, і що відпровадили свого Друга аж до кінця Його земної стежки.

Сердечно дякуємо тим дорогим Друзям, що після довгої розлуки — з-далека улегшували нашу безмежну втрату.

Сердечно дякуємо Фалині Войтович і моєму 68 Відділові СУА, що переслали дарунок на пресовий фонд „Нашого Життя".

Сердечно дякуємо друзям Дивізійникам котрі, замість квітів, зложили на пресовий фонд — „Вісті Комбатанта" та Б-во Броди-Лев:

50.00 дол. В. Пізнюк, 30.00 дол. О. Слупчинський; 20.00 дол. Я. Полатайко.

По 10.00 дол. — Р. Гаєцький, А. Ґалай, Р. Данилюк, Б. Семенюк, Д. Ліщинський, М. Трешневський.

По 5.00 дол. — С. Скрибайло, Р. Костирка, Р. Кобрин, З. Василькевич.

Сердечно дякуємо Вам усім, котрі зложили на Патріярший Фонд в Римі:

По 50.00 дол. — д-р О. і д-р Н. Лятишевські, Б. і М. Тимяк. 30.00 дол.— д-р Я. і д-р Г. Клюфас.

По 25.00 дол. — Л. Бачинський, д-р Б. і Д. Кмецикевич, Б. і М. Ковалюк, д-р В. і д-р Р. Лончина.

По 20.00 дол. — О. і Л. Ґлют, д-р Я. і О. Іванець. І. Пиндус — 10.00.

По 5.00 дол. — В. Дмитришин, Г. і З. Оришкевич, О. Зарічний.

Сердечно дякуємо другові Богданові Тимякові — за його безмежний труд і поміч у наших тяжких днях.

Сердечно дякуємо дорогим пок. Тараса, шваґрам, Богданові Федоровичеві і Любомирові Курилкові, що вже другий раз у нашому родинному горю — зайнялися тяжким похоронним обов'язком.

Хай Всевишній Господь винагородить Вас своїми ласками — а нашому улюбленому і незабутньому Мужеві, Батькові і Братові — Вічний Спокій!

дружина — ЗЕНЯ
син — ОРЕСТ
дочка — МАРТА

Нова казка...

(Продовження зі стор. 2)

багато вчиться. Передусім він мусить діяти практично. Він мусить бути рішучим і думати спритно. Потім він бачить, як хитрощі короля повертаються проти нього самого. Не егоїзм, а відданість, не хитрощі, а мудрість перемагають.

Ціла казка полягає у напруженні між чутливістю й душевною сліпотою. Завадович пише для тієї дитини, яка вже до певної міри відчуває, що в житті є таке напруження. Тут дитина знайде багато чого із своїх власних переживань, і можна сподіватися, що казка Завадовича їй дуже сподобається.

Казка злегка дидактична, в доброму сенсі цього слова. Автор уміло зображує такі ідеали людського життя як віру в перемогу, користь думати й діяти практично, красу активної постави до життя. Чарівництво як таке, — це метафора для особистих досягнень. Автор подає привабливі зразки для досліджування цього чарівництва. В часі все рідших і рідших видань для дітей книжка Р. Завадовича „Карпатський чарівник" заслуговує на нашу повну увагу.

Книжку ілюструвала Ярослава (Ляля) Кучма.

В Канаді помер активний союзовець

Калґарі, Канада. — Ще 16-го грудня минулого року тут несподівано помер на удар серця бл.п. Михайло Масюк, довголітній заступник предсідника 500-го Відділу Українського Народного Союзу, колишній голова Філії УНО і Відділу КУК, секретар Комітету за патріярхат УКЦеркви та активний громадський діяч.

Покійний народився 7-го грудня 1923 року в селі Смолині біля Рави Руської в Україні. Залишив в жалобі дружину Емілію з дому Явну та синів Андрія, магістра економічних наук і урядовця провінційного уряду в Едмонтоні з родиною та Ігоря, студента економіки на місцевому університеті.

Відійшов з цього світу передчасно взірцевий громадянин-патріот, людина скромна, залишаючи за собою глибокий жаль не лише у членів родини, але й всього українського громадянства Калґарі й околиці.

Михайло Ковальський
секретар 500-го
Відділу УНС

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ПОДЯКА

Зворушений виявами прихильности й пошани до мене — звертаюся сьогодні з низьким поклоном та подякою до тих моїх рідних, приятелів, побратимів і знайомих, які в листопадові дні 1980 року зволили привітати мене з моїм 85-піттям — особисто, телеграмами, телефонічно, підбадьорюючими листами, подарунками, квітами, теплими згадками під час місцевої радіопрограми ім. В. Блавацького та на сторінках „Свободи" та інших публікацій.

Щиро дякую тим Усім, що в парі з привітами, переслали на мої руки щедрі грошові дари на потреби Східньо-Европейського Дослідного Інституту ім. В. Липинського у Філядельфії, з яким я тісно пов'язаний впродовж останніх двох десятків років, як його основник, діючий голова його управління та член Загальної Редакції його книжкових публікацій. Усі Ваші цінні листи й телеграми будуть збережені в пам'ятковому альбомі, а грошові дари в сумі 11.654.22 ам. долярів, я вже передав до каси Інституту. Списки жертводавців будуть проголошені ним у часописах в найближчому часі.

Особлива моя подяка та зобов'язання належаться членам Громадського Ювілейного Комітету, очолюваного Вп. п. інж. Левом Яцкевичем, які проявили ініціятиву та успішно виконали свій плян відзначення мого 85-піття в ориґінальний спосіб, звертаючись у цій справі особистими листами на відомі їм адреси моїх Приятелів і Знайомих. Дякую Вп. паням і панам Комітетовим, особливо ж Вп. пані Ірині Медусі, які з нагоди ґреміяльних відвідин мене в днях мого ювілею цілим Комітетом, влаштували в двох великих залях нового дому Інституту прийняття, що було пов'язане з їхніми особистими трудами й коштами, обдарувавши в той спосіб всіх приявних і мене приємною несподіванкою і милим вечером.

Дякую за слова признання та заохоти продовжувати далі мою діяльність в Інституті — Вельможній пані гетьманівні Олені Скоропадській-Отт та Її мужеві Достойному панові Людвикові.

Дякую Преосвященним Владикам, Високопреподобним Отцям духовним, видатним Особистостям нашого наукового світу та всім моїм Приятелям і Знайомим, з якими я мав і маю шану працювати на культурному, публіцистичному, громадсько-політичному, військовому та спортовому, полях.

В почутті глибокої вдячности, пошани та зобов'язань — шлю усім Вам мій сердечний привіт та найкращі побажання з Новим Роком!

ЕВГЕН ЗИБЛІКЕВИЧ

Філядельфія, в січні 1981 року

В. Коваленко...

(Продовження зі стор. 1)

пристані, кожному можна було вийти на суходіл, щоб дещо закупити, чи просто пройтися для розваги. Але лихо було в тому, що нікому не дозволяли ходити одинцем, а лиш „п'ятірками". Та Вікторове бажання втечі було сильніше всього.. Коли він, у товаристві своїх чотирьох „супутників", увійшов до музичної крамниці, незамітно від них віддалився, мовляв, щоб із зацікавленням прислухатись до мелодії платівки. Побачивши, що його товариші зайшли до іншої крамниці, він вийшов на вулицю, — „відчуваючи свіжий подув свободи і якусь особливу духову зрівноваженість". А там, над'їхало таксі, і він, прожогом вскочивши до нього, сказав водієві завести його до американської амбасади.

Та, — продовжував розповідати Віктор, — спочатку трапилася заковика, бо ані американський, ані ісляндський уряди — в побоюванні, щоб совєтський уряд не причепив їм ярлика „схоплювачів", заявили, що заки він отримає азиль, повинен заявити совєтським урядовцям, що він покинув СССР добровільно.

І зустріч відбулася. В американській амбасаді зійшлися разом ісляндські і совєтські урядовці. Почалися „переговори"...Совєтські урядовці користувалися різними методами, щоб його намовити до повороту „на родіну". За словами Віктора, совєтські урядовці поводилися, наче справжні „вовки в овечій шкурі". Вони ласкаво до нього всміхалися, називали його по імені й по батькові, чого раніше йому не доводилося чути. Його запевняли, що його не чекає ніяка кара. Але Віктор не вірив їхнім словам, бо добре знав, що після повороту до СССР, його чекає єдина дорога — заслання в Сибір..

Три тижні після цієї „милої" зустрічі представники совєтської амбасади принесли Вікторові два листи — від його батьків і від його сестри, в яких вони намовляли його, щоб він повертався додому. Тут знову, як і на попередній зустрічі, совєтські урядовці єхидно — по-хамелеонівськи підсміхалися, поміж ними і сам совєтський амбасадор, „солодкими" словами намовляючи Віктора до повороту. Але він знав, що хоча листи батька і сестри були писані їхніми руками, але їхні підписи були вимушені.

Тому він відбір листів підписав, але „на родіну" рішучо відмовився їхати.

Врешті сповнилася довголітня Вікторова мрія і йому признали право азилю. Він рівночасно вніс прохання до американської амбасади в справі отримання еміграційної візи.

У міжчасі Вікторові дали тимчасову працю на фармі, недалеко Рейкв'явіку. І тут, за кілька днів, його стрінула хвилююче-радісна несподіванка. До нього на фарму прибули д-р Орест Заклинський і його дружина Кая (ісляндка), які перебували у той час у Рейк'явіку. Довідавшись із місцевої преси про втечу українського моряка зі совєтського судна Віктора Коваленка, вони зразу його відвідали, перебравши на себе спонзорство його приїзду до Америки.

Повернувшись до ЗСА (д-р О. Заклинський є хірургом у Нюпорті, Ровд Айленд), д-р Заклинський сконтактувався з д-ром В. Душником, редактором „Українського Квартальника", в справі візи для Віктора. І так, на протязі двох місяців відбувалися телефонічні розмови поміж Ню Йорком і компетентними урядовими чинниками у Вашінґтоні. Урядові вашінґтонські кола знали про втечу Віктора; й вони поінформували, що він перебуває в Европі (Атени, Франкфурт чи Мюнхен), і що його приїзд до Америки є питанням кількох тижнів.

І дійсно, 21-го січня ц.р. Віктор прибув до Ню Йорку, своєчасно про це повідомивши з Мюнхену д-ра О. Заклинського, — звертаючись із проханням, щоб він зустрінув його на летовищі в Ню Йорку.

Один день після інавгурації президента Роналда Реґена та звільнення колишніх закладників, а сьогодні поворотців до ЗСА, Віктор прибув на вільну землю Вашінґтона.

Від цього дня проминуло всього понад місяць часу, але Віктор уже вспів познайомитись із багатьома людьми, був на Богослужбі в українській католицькій церкві св. Юра в Ню Йорку, зустрінувши там на хорах Андрія Добрянського, соліста Метрополітальної опери. Був він теж на забаві в Українському Народному Домі, яка йому дуже подобалась, бо — „забава тут інша як там", — сказав Віктор.

Щобільше, Віктор уже затруднений на праці, в чому допомогли йому його нові приятелі з Ню Йорку. Розповідаючи про свої перебування в Україні Віктор сказав, що він і його батько працювали в шахті вугілля у Краснодоні в Донбасі. Тому що його батько працював 25 років у підземеллях, вугільний пил так йому пошкодив легені, що тепер він хворіє. Віктор теж розповів, що в школі він навчався української мови і літератури, але всі інші предмети були в російській мові.

Під час його розповіді про його, уже завершену мрію — вільно стати на американському ґрунті — в нього радістю і надією ясніли очі, бож перед ним стелився новий і цікавий шлях — шлях свобідної людини.

ПЕРЕД СВОЇМ ВИЇЗДОМ у першу понтифікальну поїздку на Далекий Схід Папа Іван Павло II видав звернення до корейського народу. Поблагословивши, в першу чергу, Католицьку Церкву в Південній Кореї, яка начислює понад два мільйони вірних, число яких постійно й швидко зростає, Папа звернувся до всього корейського народу з побажаннями, щоб сповнилися їхні прагнення. Зокрема звернувся він до корейців у Північній Кореї, що нею володіють комуністи. Звернення Папи напередодні виїзду на Далекий Схід, де він відвідає Японію, Філіппіни, й острів Ґуам підкреслює вимогу свободи релігії й релігійних практик та універсальність Католицької Церкви. Папа також наголошує невідхильну потребу миру й роззброєння й закликає до їхнього захисту.

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п.
Д-ра ЯРОСЛАВА ВОЄВІДКИ
складають 100.00 долярів
на СОБОР СВ. РОДИНИ у ВАШИНҐТОНІ, Д. К.
д-р Осип і Лідія ОРИШКЕВИЧІ

Замість квітів на далеку могилу Незабутньої ТЕТИ
св. п. ГАЛІ ЧОРНЯК
на будову Української церкви в Люрді 100.00 дол.
складають:
АНТІН І ВОЛОДИМИР СЛИЖІ
МАРІЯ ФІШЕР
ЯРОСЛАВА ПАНЧУК
ДАРІЯ САМОТУЛКА з родинами.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ
свойого Достойного Спонзора
бл. п. інж.
ВОЛОДИМИРА БОГАЧЕВСЬКОГО
складає 100.00 дол.
на допомогу найбільше потребуючим
Д-р РОМАН ЛИСЯК

УКРАЇНСЬКА КАПЕЛЯ БАНДУРИСТІВ
ІМЕНИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
в Детройті
з приводу недавньої смерти її давнішого співпрацівника
бл. п. Професора, Доктора
СТЕПАНА ЧОРНІЯ
висловлює свій глибокий жаль і співчуття родині, друзям і знайомим Покійного
Хай буде легкою йому не рідна земля
і вічна пам'ять в нашім народі.

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п.
КСЕНІ ФУЧИЛА
яка упокоїлась на вічний спочинок дня 31-го грудня 1980 р., замешкала у Меточин, Н. Дж.
За згодою Родини, збірку переведено на будову Божих Храмів, а саме на церкву Св. Родини у Вашінґтоні та на церкву у Люрді у Франції.

Жертводавці, які зложили свої пожертви:

100.00 дол. — Дмитро Фучила — чоловік;
50.00 дол. — Маруся Форсетіре з родиною;
по 25.00 дол. — 5-ий Відділ ООЛ, Йосиф Сорока з родиною;
20.00 дол. — Александра Фіцула;
15.00 дол. — Іван Купина;
по 10.00 дол. — Михайло Фарбанець, Микола Левчик, Юліян і Іванка Котляр, Андрій Моряк, Йосиф Лацко, Родина Карач, Казимира Ґерлік, Алберт Форестірс з род., Джеймс Форестірс з родиною, Франк Бренклс з родиною, Петро Фучила, Василь Гаргай, І. Зельонка, В. Медюх, Е. Пратка, М. Кош, Луренс Селдов, Юстина і Йосиф Ядловскі;
по 5.00 дол. — Іван Котляр, М. Кухта, Ілько Копій, Іван Васічко, Евгенія Команецка, Василь Кучерявий, Стефан Пелтишин, Михайло Камінський, Стефан Дупляк, Зінайда Ґлітняк, Параня Дорош, Марія Стоцько, Стефанія Ільчишин, Андрій Шопа, Емілія Нищіт, Родина Ющак, Родина Головацька, Іван Гаргай, В. Зельонка, Олена Банасевич, Йосиф Мейклі, Евген Фіцула, С. Андрух, В. Андрух, Оля Васічко, І. Скала, Юлія Демчук, Стефан Пилтишин;
2.00 дол. — І. Ларіґен;
1.00 дол. — І. Вадяк.

Разом .... сума $558.00

Щиру сердечну подяку складає чоловік Дмитро Фучила з донькою Марусею Форестірс з Родиною та син Петро Фучила о. Библову з церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. за так гарно і солідно переведення похорону.

Щира подяка Всім, хто дав квіти і жертви на Служби Божі та всім Жертводавцям, які зложили свої пожертви на благородну ціль в сумі 558.00 дол. За згодою Родини, гроші розділено: $250.00 до Вашінґтону і $250.00 до Люрду у Франції, а $58.00 на журнал Лемківщина.

Збіркою зайнявся п. Й. Сорока.

Замість квітів на могилу
Дорогої нам
бл. п.
ОЛІ ПЕТРІНЧИК
нашої Співробітниці
на вітраж в українській католицькій церкві Успіння Преч. Діви Марії в Байон, Н. Дж.
(долучуючись до збірки Родини)
зложили 205.00 долярів
ПРАЦІВНИКИ
Головної Канцелярії УНСоюзу і В-ва Свобода

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого ТАТА, ДІДА І БРАТА
бл. п. проф. МИХАЙЛА ТЕРШАКІВЦЯ
і у СІМНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої МАМИ І БАБУНІ
бл. п. ОЛЕНИ ТЕРШАКОВЕЦЬ
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ
в неділю, 22-го лютого 1981 р., о год. 12-ій дня в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.
Просимо про молитви за спокій душ Покійних.
ДІТИ І БРАТ з РОДИНАМИ

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов у Вічність в п'ятницю, 4-го липня 1980 року в Чікаґо, Ілл., народжений 29-го жовтня 1904 року в Тростянці, повіт Долина в Україні і похоронений на парафіяльному цвинтарі св. Володимира й Ольги

бл. п.
ВАСИЛЬ ДЗУЛЬ

сповиті важким горем, я й моя Родина, складаємо цією дорогою нашу щиросердечну подяку Усім, хто прийшов нам з допомогою у хвилинах нашого безмежного смутку, молитвами за спокій праведної душі Покійного, висловами співчуття, участю у похоронах, посмертними згадками у пресі й добровільними пожертвами на Заупокійні Богослуження й добродійні цілі відзначив світлу Його пам'ять. З глибини наших зболілих сердець висловлюємо цією дорогою нашу щиросердечну подяку Високопреподобному о. митратові Маріянові Бутринському, Всечеснішим о. Йосифові Шарому й його сотрудникові о. А. Головатому — за співучасть у похоронних обрядах і прощальні слова.

Дякуємо Вельмишановним Паням і Панам: Юлії Назаревич, Проф. Романові Андрушкові, Інж. Андрієві Гарасовському, Інж. Левові Боднарові за прощальні слова під час похоронів, а проф. Адамові Антоновичеві, Василеві Ґлові, Несторові Кузичеві, Володимирові Притольському, Дмитрові Новошицькому й Іванові Скоморохові за несення домовини й духовні квіти.

Нехай Милосердний Господь нагородить Вас усіх Своєю Десницею, а я зберігатиму у моєму серці велику вдячність й любов до України, Василька, а тепер й моєї Батьківщини, до Української Католицької Церкви, що стала й моїм прибіжищем та до української музики й хорового мистецтва, для яких жив і трудився мій Незабутній Муж.

Чікаґо, ЗСА — ІРМА ДЗУЛЬ І РОДИНА

Замість квітів на могилу
св. п.
ЕВГЕНА КОЛОДІЯ
пересилаю на руки УЛТПА
суму 100.00 долярів
на публікації, які мають на меті освідомлювання українську громаду про нашу боротьбу проти рака.
Д-р Б. ВОЛЯНСЬКИЙ

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНДРІЙ СЕРДУН, член УНС Відд. 428 ім. Івана Франка в Кенора, Онт., помер 24 вересня 1980 р. на 82-му р. життя. Нар. 1898 р. в Екатеринслав, Україна; членом УНС став у 1945 р. Залишив у смутку дружину Гелену. Похорон відбувся 24 вересня 1980 р. на цвинтарі Літл Фоллс в Атікокан, Онтаріо.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ЕВГЕНІЯ ПОГОРЕЦЬКА КУЛЬПАКА, членка УНС Відд. 327 Запорозька Січ в Гемстеді, померла 2 грудня 1980 р. на 72-му р. життя. Членкою УНС стала у 1952 р. Залишила у смутку доньку Іванну, сина Остапа, 4 внуків та ближчу і дальшу родину у Польщі і Україні. Похорон відбувся 5 грудня 1980 р. на цвинтарі Бавнд Брук, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
А. Копистянський, секр.

ІВАН ТИМКОВИЧ, член УНС Відд. 226 ім. Лесі Українки в Денвер, Кольорадо, помер 11 листопада 1980 р. на 84-му р. життя. Нар. 1896 р. Галичині, Україна; членом УНС став у 1933 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Марію, синів: Івана і Стефана, брата Михайла, 5 внуків і 4 правнуків. Похорон відбувся 19-го листопада на цвинтарі Крови Гіл, Джеферсон Кавнті.

Вічна Йому Пам'ять!
Мирослав Кальба, секр.

АННА РОМАНОВ СТРАВНЯК, членка УНС Відд. 20, померла 28 серпня 1980 р. на 87-му р. життя. Нар. 1892 р. в Україні; членкою УНС стала в 1923 р. Залишила у смутку сина Петра, 7 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся 30 серпня 1980 р. на цвинтарі Ґлен Еден в Лівонія, Міш.

Вічна Їй Пам'ять!
Р. Куропась, секр.

ГЕРРІ ШАМРОК, член УНС Відд. 334 ім. Івана Франка в Парма, Огайо, помер 8 грудня 1980 р на 59-му р. життя. Нар. 1921 р. в Клівленді, Огайо; членом УНС став у 1938 р. Залишив у смутку дружину Марію сина Даґлеса, сестри: Катерину і Зузанну, три сестри і брата. Похорон відбувся 11 грудня 1980 р. на цвинтарі Сансет Меморіял Парк в Норт Олмстед, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Стефанія Боганек, секр.

МАРІЯ СЄЛІНСЬКА, членка УНС Відд. 238 ім. Евгена Коновальця в Бостоні, померла 29 листопада 1980 р. на 91-му р життя. Нар. 1889 р. в с. Турівка, пов. Скалат, Україна; членкою УНС стала 1924 р. Залишила у смутку невістку Анну і двоє внуків. Похорон відбувся 3 грудня 1980 р. на укр. кат. цвинтарі св. Михаїла в Блекстон, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!
Анна Ремік, секр.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що з Божої Волі, дня 28-го січня 1981 р., в Тернополі, Україна, відійшла у Вічність наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ І ПРАБАБЦЯ

бл. п.
КСЕНЯ з ГЛАДКИХ КИЙ

вдова по бл. п. Іванові,
нар. 1889 р. в селі Жеребка, пов. Скалат, Україна.

ПОХОРОНИ — відбулися 30-го січня 1981 р.

В глибокому смутку:

син — ВАСИЛЬ з дружиною ЛІДОЮ
дочка — МАРІЯ зі сином БОГДАНОМ ЛУКАСЕВИЧЕМ;
з дружиною ЛЮБОЮ і з синами ВАСИЛЕМ і АНАТОЛІЄМ в Україні
внук — МИРОСЛАВ КИЙ з дружиною ЛЯРИСОЮ і сином ОЛЕСЕМ
внучка — ХРИСТИНА ПЛЮТА з чоловіком ІВАНОМ і дітьми АНУСЕЮ і ЛЯРИСКОЮ
Ближча і дальша родина в ЗСА і Україні.

Ординація пастора Овдія Хрипчука

Стоять (зліва направо) пастори: Олекса Гарбузюк, за ним закритий Богуслав Штурма, Іван Поліщук, Дмитро Марійчук, Павло Пасічник, д-р Іван Беркута, Іван П'ятковський, закритий Іван Ковальчук і Ярослав Папроцький. Клячить новий пастор Овдій Хрипчук

(С.Г.) У неділю, 30-го листопада 1980 року, в Першій баптистській церкві у Трентоні, Н.Дж., відбувся врочистий акт ординації проповідника Овдія Хрипчука на пасторське служіння в місцевій українській баптистській церкві.

Акт ординації відбувся під проводом голови Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства пастора Олекси Гарбузюка, а до участи були запрошені й інші духовні особи баптистських церков Америки, а саме пастори: Іван Беркута, Дмитро Марійчук, Ярослав Папроцький, Іван П'ятковський, Володимир Савчук, Богуслав Штурма, Іван Поліщук, Іван Ковальчук і Павло Пасічник.

Богослуження відкрив і ним проводив пастор Олекса Гарбузюк. Він привітав теплими словами кілька сот зібраних учасників святочного акту, а при тому висловив щиру подяку Господеві за нового працівника в Його Винограднику. Відтак слово Боже читали пастори Дмитро Марійчук та Іван Поліщук, а початкову молитву звершили пастори Ярослав Папроцький і Іван П'ятковський. Під час Богослуження й акту рукоположення співали мішані хори з різних місцевостей, якими вміло проводили на зміну пастори І. Ковальчук, Б. Штурма і В.Савчук та брати В.Александрук і Ю.Радзібаба.

Глибоко-змістовну й повчаючу проповідь про взаємовідносини поміж пастором і Церквою виголосив пастор д-р І.Беркута, голова Об'єднання Українсько-Євангельсько - Баптистських Церков у ЗСА.

В акті ординації нового пастора участь взяли всі присутні пастори через положення рук на голову О. Хрипчука, а молитву висвячення звершили пастори О.Гарбузюк і д-р І.Беркута. Після цього врочистого акту висвячення пастора О. Хрипчука йому вручено документи на право виконувати пасторську працю і на назву пастора.

Пастор Овдій Хрипчук народився 11-го червня 1946 року в Парагваї, а теологічні студії закінчив в Українському Біблійному Інституті в Аргентині. По закінченні студій він як молодий проповідник працював на Христовій ниві в різних країнах світу: в Парагваї, Австралії, Канаді, а тепер покликаний виконувати пасторське служіння в УБЦеркві Трентону. Ця ординація нового пастора відбулася на рекомендацію старших просвітерів і головної Управи УЄБЦерков у ЗСА, які провели приписані іспити і визнали його достойним звання пастора УЄБЦеркви.

В продовженні Богослуження була нагода бачити нового пастора в акції, як він уділяв обряду хрещення п'ятьом кандидатам, які склали свої обітниці служити Богові.

Це торжественне свято трентонської баптистської церкви закінчено молитвою, яку звершили пастори І.Ковальчук і І.Поліщук. Відтак до зібраних промовив по-українському новий пастор О.Хрипчук, в першу чергу дякуючи Богові за ласку і благословення, всім пасторам за участь у акті висвячення, а тим, що прибули з далеких місцевостей, як Міннеаполіс, Чікаго і Гартфорд — особливо. Подякою всім учасникам Богослужби та запрошенням до спільного обіду закінчив цей важливий акт пастор О.Хрипчук.

Слід згадати, що в останніх часах ряди пасторів Об'єднання - Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА збагатилося напливом молодих сил з Південної Америки, звідки походять пастор Іван Ковальчук — Крумлин, Па; пастор Павло Пасічник — Міннеаполіс, Мінесота; пастор В.Савчук — Ню Йорк, і тепер пастор Овдій Хрипчук — Трентон. Всі ці молоді працівники Хтистового Виноградника народилися поза Україною і її не бачили, але всі вони добре володіють українською мовою; люблять Бога і свій нарід.

З рамени Філядельфійської Округи У.НСоюзу участь в акті ординації пастора О. Хрипчука взяли Степан Гавриш, союзовий організатор, і Михайло Мартиненко, секретар 245 Відділу в Трентоні, член Контрольної комісії Округи.

„Щоб не сонним...

(*Продовження зі стор. 2*)

ка Центральна Інформаційна Служба тільки вряди-годи подасть до преси якусь вістку, але не є жадною конкуренцією до Інформаційної Служби ЗП УГВР і „Смолоскипу".

Ще більш промовисто маються справи в ідейно-програмовій площині. Своєю мовою говорить факт, що УВФронт свого часу не завагався закинути „сполоканий мозок" навіть найбільшому страдникові і героєві спротиву червоній Московії, сьогоднішньому Патріярхові УКЦеркви, Блаженнішому Йосифові І. Опісля прийшли інші дисиденти, що так чи інакше опинилися між нами на Заході. Ані один з них досі не знайшов спільної мови з УНФронтом. Навіть Валентин Мороз, який перейшов відповідну тресуру і в перших днях цілував червоно-чорний прапор УВФронту та у своєму першому більшому публічному виступі на форумі УВФронту в Елленвіллі 8-го липня 1979 року проголосив „Іду на ви", не Московії, але нашому „естаблішментові", зокрема „маслозоюзам" та їх „сюпрім президентам", і опісля був поставлений на п'єдесталь недотикальної „святої корови", десь тепер уже зник з обрію. Щоб якось виправдати таку ситуацію, в публікаціях УВФронту пришивається тим дисидентам всілякі національні гріхи, включно з первородними, за їхні „концепції".

Вкінці прийшла крапка над „і". Головний речник УВФронту Ярослав Стецько, на XIX З'їзді ООЧСУ в Ню Йорку, згідно з повідомленням у мюнхенському „Шляху Перемоги", у виданні з 21-28 грудня 1980, заявив, що „дисиденти мають орієнтуватися на ОУН, а не ми на них".

Що спільного має це все з теперішньою кризою в УККА? Відповідь ясна: опинившись своїми „концепціями" і, зокрема, своєю нетолерантною і наказодавчою поведінкою у „блискучому відокремленні" від сучасної Воюючої України, провід УВФронту намагається тепер „так, чи інакше", без уваги на консеквенції для громади, здобути для себе престижеві крайові і міжкрайові форуми, щоб з них могти з більшим успіхом пробувати накидувати свої „концепції" Воюючій Україні.

Сказане далеко не значить, що провід УВФронту змагає до цього в злих замірах. Цілком навпаки. Це йде цілком по лінії відомого месіянізму ідеолога і провідника УВФронту, в його без сумніву найкращими бажаннями подиктованому переконанні, що тільки в такий спосіб можна спасти Україну, а через АБН також світ.

Очевидно, що це є наші конклюзії, базовані на ряді фактів, документів і спостережень. Але це ще не значить, що вони є правильні, бо ніхто не є непомильний. Ми всі були б мудріші, якщо на ці теми можна було б, як це водиться у вільному і культурному світі, спокійно та речево подебатувати, нехай і полемічно. На жаль, УВФронт інших „концепцій" не визнає, а тих, що їх мають і висловлюють, не тільки „засуджує", але й „піддержувати не буде", як це було у випадку з ген. Григоренком та очолюваним ним Закордонним Представництвом Української Гельсінкської групи, з проф. Володимиром Кубійовичем та його Енциклопедією Українознавства, з проф. Омеляном Пріцаком та очолюваним ним Українським Науковим Інститутом у Гарварді, і так далі, і так далі. Очевидно, що під цю категорію підпадає рух спротиву чи правозахисний рух теперішньої Воюючої України, якому наказується „орієнтуватись на ОУН".

Яка розв'язка?

Немає ситуації без розв'язки, отже вона можлива і в теперішньому конфлікті в УККА. Але, яка?!

Насамперед деяке засадниче ствердження. Ми вважаємо, що в одній такій громаді, як наша, ми можемо тільки або всі програти, або всі виграти. Багатомовною порадою для нас у цьому відношенні може послужити „Нагробний напис" в одному підручнику керування автомобілем на уявній могилі водія. Там написано: „Тут спочиває водій, який мав право дороги (райт оф ввей), але згинув так само, як той другий, що такого права не мав". Нам треба добре вважати, щоб у теперішньому зударі в УККА ніхто не тільки не загинув, але й не вийшов з нього занадто покаліченим.

Розв'язка? Ми її пропонували напередодні XIII Конґресу в надрукованій у „Свободі" з 4-го жовтня 1980 року статті: „Пам'ятаймо про Україну!", рекомендуючи, щоб для розгляду і наладнання усіх виниклих основних проблем створити відповідно кваліфіковану комісію, а всілякі суперечні „концепції" наладнати відповідно оформленими резолюціями на Конґресі. Для такого наладнання справи не є запізно ще й тепер, вже по Конґресі, але багато-багато трудніше, зокрема тим трудніше, що досі не спостерігається багато доброї волі. Радше навпаки.

На закінчення цих міркувань приходить на думку пригадана президентом Роналдом Реґеном в його інавґураційній промові 19-го січня ц.р. давня істина: „Нам треба сьогодні поступати так, щоб запевнити собі завтра!"

Щоб так поступати, треба знати правду, всю правду! „Щоб не сонним снилось..."

(Кінець)

У черговому числі: „На переломі". Написав: проф. д-р Борис Андрієвський.

Щедрий Вечір

Як минулими роками, так і цього року 20-ий Відділ СУА імені Олени Теліги у Філядельфії влаштував у неділю, 18-го січня, в привітній залі парафії Благовіщення Пр. Діви Марії тридцятий з черги традиційний Щедрий Вечір, що пройшов з великим успіхом.

При гарно прибраних керамічними вазами й зеленими сосновими гілками столах засіло понад 150 осіб, які творили одну велику родину.

Струнка ялинка, що пишалася різнокольоровими світлами, й розкішні коші червоних квітів, що звисали зі стелі двома рядами, надавали залі особливого святкового вигляду.

Вечір відкрила і ним проводила голова Відділу інж. Лідія Дяченко, яка, вітаючи присутніх, представила почесних гостей в особах: о. митрата Василя Макуха, місцевого пароха; Наталію Даниленко, голову Окружної управи; д-р Наталію Пазуняк, заступницю голови СФУЖО, та Іванну Пенкальську, голову 48-го Відділу СУА.

Скорочену інсценізацію ораторії І.Я.Луцика „Різдвяна Ніч" виконали вже заавансовані старші й молодші члени Театральної Студії Молоді, які володіють бездоганно українською мовою і доброю дикцією, та старші актори під керівництвом актора й режисера, ентузіяста театрального мистецтва Володимира Шашаровського при тісній співпраці співачки Юлії Шашаровської. Усі три сценки, що зображували прихід Христа на землю, спонтанно оплескували присутні, цим щиро дякуючи студійцям і їхньому мистецькому керівникові.

Молитву проказав і трапезу поблагословив о.митрат В.Макух, а членки Відділу під проводом Ані Літинської й Ані Борис щиро гостили всіх смачними традиційними йорданськими стравами й печивом. До святкового настрою Вечора причинилися колядки й щедрівки, що їх співали присутні при фортепіяновому супроводі піяністки Лідії Бульби.

Закінчуючи цей приємно-настроєний Вечір, голова Відділу щиро дякувала виконавцям інсценізації, гостям і всім, хто причинився до влаштування цього традиційного Вечора.

Зокрема сердечно дякувала о.митратові В.Макухові, редакціям українських щоденників і керівникові радіопрограми ім.Володимира Блавацького за безкорисну інформацію про намічений Щедрий Вечір.

Марія Харина

Український Гарвард і Едвард Касинець

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). — З кінцем минулого року відомий українському громадянству і в колах українських науковців, як також серед славістів Америки, Канади й інших країн Едвард Касинець, бібліотекар, бібліограф і архівар Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету впродовж семи літ, перейшов на нову працю до Каліфорнійського університету в Берклі, займаючи там посаду бібліотекаря слов'янського відділу в головній бібліотеці того потужнього університету з завданнями керівника в департаменті збагачування славістики та допомоги науковим дослідом в славістичних дисциплінах.

Але Е. Касинець залишається одночасно дорадником для програми українських студій відносно збірок, розвитку потрібних ресурсів і публікацій україніки. Він залишається також і далі редактором огляду новоопублікованих книжок в англомовному журналі УНІГУ — „Harvard Ukrainian Studies".

ПРОПАМ'ЯТНІ РЕЧІ ПОЛК. Є. КОНОВАЛЬЦЯ І ПОЛК. А. МЕЛЬНИКА В МУЗЕЇ УВАН

Софія Мельник, вдова по сл. п. полковникові Андрієві Мельникові, передала до Військово-Історичного Музею УВАН в Канаді цінні пропам'ятні відзнаки свого мужа, як також полк. Євгена Коновальця.

Серед низки різних військових відзнак є також громадські відзначення, наділені українською спільнотою обом заслуженим військовикам та провідним діячам УВО та ОУН.

Разом зі збіркою відзнак передано також посмертну маску полк. Є.Коновальця. Вся ця передача була проведена на спільному засіданні Президії УВАН та Музейної Комісії УВАН, яка, як відомо, складається в більшості з колишніх вояків українських військових формацій.

Передачу довершила Євгенія Оброца, тіточна сестринка Софії Мельник, 14-го січня цього року, якій від імені Президії УВАН та Музейної Комісії зложено щиру подяку.

Окрему подяку вислано о.д-рові П. Романишинові, який перевіз згадані цінності з Европи до Канади в часі своєї студійної поїздки.